

Програма освітньої, психологічної та інтеграційної допомоги дітям, які постраждали від збройного конфлікту на Сході України та анексії Криму «Інтеграція через діалог»

Роботи фіналістів «Цікавого проекту» на тему:
«Бути громадянином України: мій вимір»

Модератор онлайн-курсу:
Учасник Молодіжної команди проекту
Касьяненко Олександр

Куратор:
Керівник Інформаційного відділу Програми
Олексин Тарас

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

В нашій країні, нажаль, дуже рідко зустрічається так звана “згуртованість” людей. Кожна людина думає перед виборами, мітингом, революцією: «Що я там зроблю, мій голос нічого не вирішить», при тому закинувши ноги на дивані та сьорбаючи пиво. Я наведу приклад з яким я зіштовхнувся в своєму житті. У нашому місті не було води та централізованого теплопостачання у лютому-березні 2017 року. В цей час місто було, начебто, заморожене. Люди з роботи і на роботу йшли думаючи тільки про те, де знайти води для того, щоб хоча б приготувати вечерю. У магазинах води було недостатньо, її навіть крали. Це моторошно, коли ти стоїш біля магазину, відповівши на дзвінок поставив пляшку на землю, відвернувся і чуєш, як побігла людина з твоєю пляшкою води (були і такі випадки, і це не жарт). Я можу сказати з власного досвіду, що навіть одна людина може зробити більше користі ніж орда «диванних військ». Наш міський громадський діяч розвозив за власний рахунок воду людям, які потребують допомоги. Але як кажуть :«один в полі не воїн», в той же час ще можна було побачити на вулиці бабусю, яка черпала воду з калюжі для своїх потреб. А як би ми гуртом підтримали нашого діяча, такого видовища можна було б уникнути. І на мою думку, на відміну від людей, котрі були заклопотані лише своїми проблемами, він робив найбільше користі і добра для мешканців міста на той час. Всі були у захваті від його дій, але допомогти йому ніхто так і не наважився. Також були люди, котрі продавали воду, тобто наживалися на чужому горі. Це невеликий, але яскравий приклад того, що все залежить від людини, її ставлення до проблеми. А як би люди згуртувалися і діяли як один колектив, а не як зграї хижаків, деручись за їжу, не було б таких страшних видовищ. Це приклад того, що навіть від однієї людини залежить багато чого, треба тільки захотіти. А що можна сказати про цілий колектив?

Наприклад, 21 липня 2014 року, коли ЗСУ звільняла наше місто, дуже сильно було пошкоджено мій технікум. Першими на допомогу прийшли батьки та студенти, потім підтягнулись люди котрі не були байдужі, бо можливо саме у цьому технікумі будуть здобувати освіту їх онуки та діти. А саме про майбутнє іноді треба думати: залишити та зберегти те, що маємо для нащадків. Загальними зусиллями 1-го вересня технікум прийняв студентів до навчання. І вже до початку опалювального періоду технікум повністю був готовий до повноцінної роботи. В спогад про той день залишилась тільки табличка у холі «СХОВИЩЕ ---> ». Коли я збирав інформацію про це, мій викладач розповів мені про один момент. Якось до технікуму завітав дідусь, попросив провести його до адміністрації, після чого пожертвував накопичені 500 грн. на відновлення технікуму зі словами: «Можливо тут будуть вчитись мої онуки». Його внесок був незначний, але для нас це був приклад небайдужості. Це яскравий приклад того, що коли ми об'єднуємось, ми досягаємо набагато швидше своїх цілей, краще переживаємо проблеми та біди.

Україну можна назвати європейською країною з географічної точки зору, однак якщо за першооснову взяти соціальний чинник – ні. На відміну від європейських країн, котрі вже пройшли шлях становлення громадянського суспільства, Україна намагається це зробити з моменту здобуття незалежності. По-перше, в нашій країні ще залишається досить різке пониження рівня громадянського життя. На мою думку причиною цього є те, що в наш час причиною виникнення різних громадських акцій є погіршення соціального та економічного

стану суспільства (вибачте за тавтологію). Крім того, через деякий час після здобуття незалежності України, у людей з'явилась зневіра до політиків. Через високу нестабільність (не виплати зарплат, пенсій, інфляції) люди почали виходити на мітинги та демонстрації не для відстоювання свободи і прав, а для покращення свого фінансового стану. На прикладі своєї родини, можу сказати, що людям потрібно було вижити, потрібно було годувати родини. Ніхто в той час не замислювався ні про які свободу та права. Але все одно з кожними виборами нової влади, ми сподівалися на краще життя і стабільність, хотілося бути впевненими у завтрашньому дні. Подорослішавши, я зрозумів, що і в теперішній час мої батьки не впевнені у тому, що вони завтра вчасно отримають зарплатню, що завтра вони не залишаться безробітними, що завтра їм не прийдеться виїжджати з міста у пошуках нової роботи, залишаючи все нажите важким шляхом. Я, як дитина дуже важко переживаю настрій у родині. Це приклад того, що мої батьки зневірилися у політиках, чекаючи кращої долі. Приклад моєї родини непоодинокий, таких тисячі...мільйони родин. Члени моєї родини, як і багато інших, мають високу громадянську відповідальність. Хочу навести приклад того, як моєму брату 21 липня 2014р треба було виходити в свій перший робочий день. В нашому місті почалася штурмова операція по звільненню від «сепаратистів» і він під гучні розриви снарядів біг на роботу, бо незважаючи на бойові дії роботу ніхто не відміняв. А мої сусіди в цей час, чекали до дому чоловіка-шахтаря, який через знеструмлення шахти 12 годин просидів під землею(на глибині 800 метрів), але на другий день знову йшов на роботу. Але при цьому в країні залишається низька активність громадян у громадянському житті, що погано впливає на становлення громадянського суспільства. По-друге, негативним моментом на шляху розбудови громадянського суспільства, є низька роль різного роду громадських організацій. В моєму прифронтовому місті таких організацій близько 5, але дійсно працюють 2. Вони намагаються конкурувати між собою, або копіюють одна одну (наприклад «Твоє нове місто» та «Наш город - Торецк») та, що найголовніше – все одно не діють. У наш час велика кількість громадських та недержавних організацій є залежними від політиків (яскравий приклад – організація «Наш город – Торецк», яка започаткована народним депутатом України), що перетворює їх на структури захисту інтересів. Значна кількість громадських організацій являє собою структури, які у певний час (зазвичай під час виборчої компанії) повинні підтримати якусь політичну силу. Через це унеможливується існування взаємодії між громадянським суспільством та державою. І саме сукупність цих проблем, на мою думку, є причиною того, що наша країна зараз знаходиться у соціально-політичній кризі. Проте, я не можу затвердити, що громадянське суспільство в Україні відсутнє взагалі. Після подій на Майдані, громадянське суспільство своїми діями довело, що воно здатне існувати і виступати надійним гарантом незворотності демократичних перетворень (але, звісно, влада не завжди прислуховується). Але під час агресії РФ, рівень громадянського суспільства починає зростати: з'являються різного роду волонтерські організації, розгортається масово патріотичний громадянський рух, спрямований на захист Української Держави.

P.S. Свої роздуми я писав на прикладі свого міста, своєї родини, на основі того, що я бачу і переживаю сам. Можливо в інших містах нашої країни справи з громадянським суспільством йдуть краще. Бо моє місто знаходиться на лінії розмежування вогню на Донбасі, і життя у таких містах йде дещо по іншому. Мені хочеться вірити в те, що МИ побудуємо здорове, демократичне громадянське суспільство. Ми повинні розуміти, що все залежить не тільки від держави і влади, а і від кожного з нас. Вірю, що і в моєму місті «закипить» життя. Тож Мій вибір – бути громадянином. Дякую за увагу ☺ Успіху Вам!

Культурна, етнічна та релігійна різноманітність України – причина її бід, а чи запорука успіху?

Культура, етнос, релігія – поняття взаємопов'язані між собою та залежать одне від одного. Протягом багатьох поколінь вони формувалися, проходили загартування, змінювалися, перепліталися. Звичайно, для України її етнічна культура, релігійна різноманітність проходила через сувору призму часу, утворювалася під впливом багатьох чинників: це і тривалий час знаходження під владою монголо-татар, це і панування Польщі, Австро-Угорщини на західних землях, а на східних та південних – Російської імперії, це і період існування у складі Радянського Союзу. Якщо поєднати ці фактори, то отримаємо територію, де переплелися різні культури, етноси та релігії.

Я належу до української культури, за релігійними віруваннями – православний християнин. Я люблю українські пісні, танці, традиції та звичаї, але в той же час із задоволенням насолоджуюся і культурою, звичаями, традиціями інших народів, які живуть у нашій країні. Я живу на Донбасі, де співіснують і українці, і росіяни, і білоруси, і грузини, і вірмени, і греки. Цей список можна продовжувати безкінечно. Саме завдяки інтеграції різних культур та релігій створюється цілісний образ нашої країни та одночасно з цим відбувається і входження одних елементів в інші і при цьому виникають вже сучасні культурні та етнографічні особливості території.

Ознайомлюючись з традиціями та звичаями інших народів, ми збагачуємося духовно, піднімаємося на вищу сходинку у взаємостосунках між людьми. Було б добре, як би пізнаючи щось нове, незвичне, ми б сприймали це правильно. Не можна відразу заперечувати і не сприймати, потрібно переосмислити і пристосовувати культурні, етнічні та релігійні особливості у своє життя. Таким чином, ми зможемо зрозуміти людину із зовсім протилежними поглядами. Як немає двох однакових сніжинок, так і у людей: різний світогляд, неоднакове світовідчуття. Головне, щоб той хаос, який буває в наших головах, не зародив у душах людей ненависть.

В нашому суспільстві є багато «підводних каменів», які з'являються несподівано і можуть все зруйнувати. Культурні та релігійні суперечки можуть привести до конфлікту, що причинить велику біду, принесе розбрат. Щоб цього не сталося потрібно усім нам замислитися і дати відповідь на питання: «Що я особисто зробив для того, щоб у моїй країні жилося добре всім народам, усім представникам релігійних конфесій?» Треба виховувати терпимість, розуміти, що всі ми різні. Тільки так ми зможемо уникнути конфліктів.

Я вважаю, що культурна, етнічна та релігійна різноманітність України – це запорука успіху. І залежить вона в-першу чергу не від влади, не від громадських організацій, а від кожного з нас. Нам усім треба згуртуватися, зрозуміти один одного. Я маю надію, що моя країна зможе подолати всі труднощі. І тоді у нашій країні настане культурна, етнічна та релігійна злагода. А злагода – це мир та процвітання.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Напевно, розпочати треба з того, що протягом останніх 3-4 років фраза "я патріот" стала абсурдною. Хоча б тому, що людина, яка справді є патріотом ніколи не буде кричати про це, як тільки з'явиться нагода. Патріот - це на сам перед той, хто виявляє свою прихильність не гучними гаслами і фразами на кшталт тої, що зазначена вище, а конкретними діями, які можливо не суттєво, але все таки вплинуть на громадськість і майбутнє України. Так, можливо хтось думає, що ці гучні прояви патріотизму - це спосіб пропагувати любов до держави, але як на мене зовсім не ефективний.

Почуття патріотизму виховується. Дітям змалку потрібно пояснювати, що патріотизм це не "тренд". Для того, щоб виявити любов до держави, не обов'язково вдягати світшоти, футболки чи інший одяг або аксесуари з символікою. Взагалі, мені здається, що всі ці дурниці, наприклад наявність гербу чи блакитно-жовтої гама на елементах одягу - це прояв неповаги до тих, хто у свій час боровся за існування цієї символіки. Бо вона не була створена для цього, її призначення - це ідентифікація нашої нації.

Звичайно, "тренд" на патріотизм розповсюджується не тільки на зовнішній вигляд. Зараз так звані "патріоти" надто агресивно налаштовані проти громадян Росії. Все дійшло до того, що з обох сторін висовуються безпідставні звинувачення.

Період, коли стало "модно бути патріотом" розпочався під час Революції Гідності. Оскільки тоді представники влади найбільше кричали про їхні патріотичні переконання. Хоча, в більшості випадків це був спосіб самопіару на майбутнє, адже очевидним було те, що влада зміниться.

На рахунок, патріотизму як свідомого вибору, то тут мої думки розбігаються. Оскільки, я думаю, що його потрібно поширювати, але ні в якому разі не нав'язувати. Ми повинні допомагати країні, але ця допомога буде результативною тільки тоді, коли це буде особистим вибором людини, а не нав'язаною думкою. Крім того, потрібно пам'ятати, що в основі правдивого патріотизму лежить повага до країни і її громадян, яка заключається в збереженні звичаїв, дослідженні історії, шанобливому ставленні до мови і культурної спадщини.

Безумовно важливо бачити межу патріотизму. Бо сучасні люди забули про демократію, що призвело до радикального, в деякій мірі навіть не здорово радикального, мислення. Це в свою чергу створило новий стереотипний образ українців-революціонерів. Багато хто намагається виправдати свої безрозсудні вчинки тим, що він патріот, він захищає державу і її територіальну цілісність. Суспільство його підтримує, бо він начебто діяв в інтересах країни і не мав наміру зробити щось погане. Прикладом безрозсудного патріотизму є вчинок Ігоря Гуменюка 31 серпня 2015 року, коли він перед Верховною Радою України кинув військову гранату. Подібні дії не можна прикривати почуттям патріотизму, бо в результаті могли постраждати невинні люди.

Наші дії мають бути спрямовані на досягнення конкретного позитивного результату. В 90-ті таким результатом стало здобуття Україною незалежності. Добитися цього було важко, але ніхто не опускав руки, бо влада корумпована, в країні криза чи взагалі абсурдна причина: "Я не в силах щось зробити, я не політик". Адже ж так зараз думає більшість молоді, замість того, щоб діяти вони шукають причини через, які ми досі боримося за нормальне існування нашої країни. Тоді, коли Україна ще не була незалежною державою, ці

начебто суттєві перешкоди нікого не зупиняли, у людей була ціль, якої вони намагалися досягти будь-яким способом. У них це вийшло, значить і ми зможемо побудувати сильну демократичну країну.

Отже, суть патріотизму кожна людина обирає сама. І лише від неї залежить чи буде вона слідувати "трендам", які постійно змінюються, чи обере шлях правдивого патріота, який справді хоче удосконалити країну і суспільство.

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

А ми живі, нам треба поспішати
Зробити щось, лишити по собі...

Л.Костенко

Що від мене залежить? Що я можу зробити для країни, якщо я така маленька? Мені здається, що кожен, хто задає собі таке питання, той насправді і є справжнім громадянином своєї держави. Якщо дитина чи дорослий постійно ставить собі таке запитання, то вона діє, сумнівається, так чи не так, знову діє, рухається вперед і розвивається. А разом з цим рухом розвивається і держава, бо держава складається з руху мільйонів таких дітей і дорослих. Якщо хоча б якась частина припинить рух, то суспільство припинить свій розвиток, а через деякий час навіть своє існування.

Одже, скільки б від тебе не залежало в цьому світі, ти мусиш зробити, бо з цього складається життя. Але це зовсім не означає, що робити можна будь-що, бо на мою думку, лише добрі справи можуть рухати суспільство в майбутнє.

Усі мають зрозуміти, що життя прожити лиш для себе – то пісок, що розвіється безслідно. Лише стремління до саява добра, справедливості, прагнення допомогти людям, бути їм потрібним, бути справедливим – ось що робить людину значною в будь-якому суспільстві. Ти робиш добрі справи, не міряш їх, бо то не важливо, ти робиш рівно стільки, на скільки здатен. Добрі справи не вимірюються жодною мірою, але вони відіграють важливу роль у житті суспільства, навіть найдрібніші: нагодувати кошеня, біля під'їзду, насипати зерна птахам у сніжну зиму чи купити сусідці хліба, адже з малого починається велике, як з сотень дрібних річок наповнюється водою могутній Дніпро, який своїми водами рухає кораблі та лопасті гідроелектростанцій. І навіть якщо ви просто милуєтесь його красою, він наближає вас до краси та робить чуттєвим. Кожному в суспільстві вистачає «роботи», бо ми одне ціле, дорослі та менші, всі однаково впливають, не зважаючи на те, скільки кожен зробив. Іноді здається, що від тебе нічого не залежить, бо ти, по-перше, не дорослий, по-друге, не голова компанії чи уряду, але якщо роздивитись своє життя, то можна побачити, як багато насправді від тебе залежить, і нехай це лише твоя сім'я та твої друзі. Але суспільство складається з багатьох таких сімей та друзів, одже без твоєї участі чогось у цьому суспільстві не буде.

Тепер у нашій країні війна....всім хочеться, щоб вона припинилась...але не всі розуміють, що від кожного з нас це залежить. Адже кожен може наблизити мир по-своєму, лише виконуючи своє завдання від щирого серця. Я раніше не розуміла, як звичайний малюнок дитини може допомогти військовому, адже це звичайний дитячий малюнок, навіть не особливо гарно виконаний, бо я не вмію гарно малювати. Але після того, як мені дякували за папірець з сердечком та синьо-жовтим прапором, складеним вчетверо, бо то нагадує про домівку і сім'ю, та у дорослого чоловіка сяяли очі як у дитини, я зрозуміла, що то важливо.

Повертаючись до питання на початку, що від мене залежить, можу з повною відповідальністю сказати, що від мене залежить все, бо я є частиною цього «все». Даруй краплину добра всьому живому на землі і негарзди щезнуть. Посади квітку, скажи добре слово, вшануй старшу людину, захисти тварину...Почни з найменшого – і добра у світі побільшає і . Якщо кожен українець добре усвідомить це, то країна процвітатиме і матиме

щасливе майбутнє без війни. Бо людина у цьому світі лиш добро повинна творити і в добрі існувати!

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Патріотизм зазвичай тлумачать як любов до Батьківщини, культури, народу, мови та звичаїв. Він є найголовнішим фактором, який об'єднує між собою людей у лиху годину. Патріотизм - це головний рушій у розвитку самої держави та суспільства, адже коли ти кохаєш свою країну всім серцем, то робиш все аби вона йшла у світле майбутнє.

За останній час наша рідна Україна пережила дуже багато незгод та труднощів. Але на мою думку, саме ці труднощі стали тим самим поштовхом, завдяки якому об'єдналася ціла нація українського народу. Саме пережиті важкі часи змусили прокинутися внутрішнього патріота у кожному українці. Останнім часом, патріотизм став якимось популярним трендом, про який можливо почути з будь-якого куточка. З першого погляду може здатися, що раніше патріотизм не був популярним, модним або взагалі не існував; але це взагалі не так. Адже патріотизм закладається в душі людей "з молоком матері", з дитячими казками про героїчні вчинки українців, з маминою колисковою, котра оспівує всю красу нашого рідного краю. Патріотизм завжди існував в наших серцях, але для того щоб зуміти разом подолати перешкоди на нашому шляху нам потрібна підтримка одне одного в ці нелегкі для нас хвилини. Саме завдяки проявам патріотизму ти розумієш, що ти не самотній, розумієш що поруч з тобою мільйони людей, які підтримують тебе.

Але чи може людина називати себе патріотом, якщо вона не знає історії свого народу та країни? На мою думку - звісно не може. Адже патріотизм - це історичний спадок який дістався нам від предків. Саме вся та багата і дивовижна історія нашої неньки і сформувала мою любов до неї. Загалом, патріотизм і є любов'ю до історії свого краю.

Кожному народові властиве прагнення до досягнення свого національного коріння. У цьому процесі найважливішу роль відіграють митці, життя яких є прикладом для багатьох поколінь, твори яких здатні змусити пишатися культурою та мовою своєї країни. Саме тепер, коли український народ відстоює свободу і незалежність, існує велика потреба у патріотичних творах, що несуть у собі поклик палкого, поневоленого, але нескореного серця і бунтівної душі, що навіть у найтяжчий час не втратила прагнення до найціннішого – волі та щастя. Такими настроями наповненні твори майже всіх українських письменників. Можливо під впливом таких творів і сформувалося сучасне поняття патріотизму.

Такими патріотичними настроями та любов'ю до своєї Батьківщини наповнені твори великого письменника - Тараса Григоровича Шевченка. За свою багатовікову історію, наша країна перенесла дуже багато негараздів та зазнала чимало горя та страждань. Саме проти поневолювачів нашого народу спрямував своє поетичне слово Тарас Шевченко. Образ ліричного героя у його творах увібрав у себе типові риси свідомого борця за волю своєї країни. У кожному творі можна помітити як він любить та як ласкаво ставиться до України. У Шевченка просто немає твору, який не був би переповнений патріотизмом.

Але не на одних творах Шевченка та інших видатних митців тримається патріотизм. Кожен українець пишається всіма, навіть незначними, перемогами українського народу, як у сучасності, так і в минулому. Кожен українець знає та пишається вчинками великих людей минулого, котрі зробили дуже великий внесок в розвиток України. А такими людьми та різноманітними перемогами, сповнена вся наша історія від початку до кінця.

Саме коли ти озираєшся на минуле нашої країни, в середині тебе формується незламна

любов до всього, що пов'язано з нею. Я вважаю, що людина котра не знає минулого та історії свого краю - це пуста "маріонетка", котра не здібна любити свою країну. Тому я і кажу, що для того щоб бути справжнім патріотом, треба вивчати історію своєї Батьківщини, адже патріотизм - це любов до країни в цілому, з усією багатю історією, культурою, мовою та людьми, котрими вона сповнена.

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Патріотизм, на мою думку, - це не просто вірність Батьківщині, але і прагнення покращити свою країну, бути не тільки спостерігачем, а і учасником побудови своєї держави, і те, що може допомогти в цьому, це знання історичного шляху, який вона пройшла.

Держава завжди потребує зміцнення патріотичних настроїв у громадян, адже це сприяє забезпеченню лояльності до влади та до існуючих порядків, внутрішньому зміцненню суспільства шляхом виховання почуття єдності і усвідомлення спільного інтересу та готовності громадян боронити державу від зовнішньої загрози. Такі тенденції, у більшості випадків, призводять до суспільного благоустрою та подолання внутрішніх соціальних конфліктів.

Історія є інструментом підтримання високого рівня патріотизму у населення держави. Вивчення та розповсюдження інформації про героїчне минуле сприяють піднесенню патріотичної свідомості громадян. Вони починають пишатися тим, що живуть у країні із такою доблесною минувиною. Однак, хочеться зауважити, що та, що подається рядовим громадянам у навчальних закладах як навчальна дисципліна або через засоби масової інформації, значно відрізняється за рівнем об'єктивності і правдивості від академічної історії.

З іншого боку, завдяки вивченню негативного досвіду, можливо уникнути багатьох помилок і невдач у майбутньому. Це особливо актуально для українського народу, який протягом своєї історії неодноразово добував, але потім втрачав свою державність.

Інколи в якості історичних подій людям подаються міфи, що не мають ніякого відношення до реальності. Це можуть бути і повністю вигадані факти, але частіше – додавання до реальних історичних фактів вигаданих деталей. В інших випадках просто робиться акцент на позитивних або корисних для патріотичного виховання фактах, а ганебні історичні події приховуються. Особливо багато історичних міфів породжується в у часи воєн, коли самому існуванню держави або народу загрожує небезпека. Більш схильні до застосування історичної міфології держави з недемократичними режимами, оскільки лише там влада може контролювати доступ населення до інформації, у тому числі до об'єктивної історії. Яскравим прикладом такого ставлення до історії були сильно спотворені радянською пропагандою перемоги Олександра Невського, що було необхідно для піднесення патріотичних настроїв радянських людей і їх готовності протистояти ворогові у часи Другої Світової війни.

Врешті-решт треба пам'ятати, що Україна складається зі всіх нас, і ми, прагнучи кращого життя, маємо разом будувати її майбутнє. Це ми маємо піклуватися про неї, а не вона про нас. Це ми, немов батьки, маємо виховати нашу Батьківщину, захищати її та ставити на правильний шлях.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

На основі наданих матеріалів та власних суджень, я можу сказати, що патріотизм це тимчасовий тренд. На мою думку і патріотизм став трендом за однієї із причин, через інстинктивне почуття людини. Діти - найкращі патріоти. Найбільш сприятливі до Ідей патріотизму підлітки 8-18 років. У цьому віці у людини вже з'являється інстинкт захисту зграї, але ще немає ні сім'ї, ні дітей, відповідальність за яких змушує батьків бути більш обережнішими і

егоїстичнішими (інформація з сайту <https://ukr.media/culture/200802/>).

Але на щастя патріотизм не тільки з цієї причини став трендом. Також ще один важливий фактор популярності патріотизму, це об'єднання людей. Як наводиться приклади твітів в статті Анастасії Руденко «Коли бути українцем - злочин»: День Незалежності на окупованих територіях (<https://day.kyiv.ua/uk/article/cuspilstvo/koly-byty-ucraincem-zlochyn>), люди з різних міст Донеччини виставляли фото з українською символікою.

Також пішла мода одягу з українською символікою наприклад: світшот з тризубом, в мережі Інстаграм модна діва похизувалась ще й персні з тризубом (інформація з сайту https://24tv.ua/moda_na_ukrayinske_abo_patriotizm_sered_golovnih_tsogorichnih_trendiv_n5275_51)

Розвиток популярності патріотизму обумовлено в першу чергу, війною. По-перше, у нас з'явився спільний ворог, а це об'єднує людей. По-друге люди почали відчувати велику відповідальність за інших людей (за солдатів, які постраждали від війни і т.д) тому стало більше волонтерів. По-третє в школах регулярно проводиться заходи на патріотичні теми, наприклад: тиждень Шевченка, щопонеділка звучить гімн і т.д.

Патріотизм - це добре, але погано те що люди які з головою поринули в цей тренд іноді переходять межі. Вони абсолютно не хочуть вислуховувати думки інших людей, починають проявляти агресію, звинувачувати у всіх бідах всіх крім себе. Вони патріоти бо це модно, але мода має тенденцію змінюватися. І найчастіше ті люди які кричали більше всіх що вони патріоти, змінюють свою думку разом з модою.

Цитуючи блог Максима Кантора (<http://www.odnako.org/blogs/novie-patrioti-v-ozhidanii-vesennih-rasprodazh/>) "Багато людей стали вважати себе патріотами просто на тій підставі, що ліберали вже зайняли всі можливі командні висоти і блага світу, і присоседиться до них непросто - а країну шкода. Це цілком здорове судження. а інші називають себе патріотами тому, що люблять місце, де живуть. Тут все одне до одного: невдачі економіки, ліберальний снобізм. та й чекати люди втомилися. Молодий кар'єрист сьогодні задумується, які переконання напнути перед виходом у світ - патріотичні, мабуть, вже виглядають непогано". Поки ще кажуть хороші і часто правильні слова. І поступово, як будь-яка мода, патріотизм обростає фанатиками, журналами, фразами, маленькими і великими ритуалами.

Але є люди які не кричать про те що вони патріоти, думка цих людей не залежить від моди, вони просто люблять свою Вітчизну. Ці люди роблять маленькі і великі щирі добрі вчинки і роблять це не тому що так модно, не тому що їм хто-то сказав так робити і навіть не тому що це правильно, а тільки через те, що вони відчувають що можуть допомогти беззахисним чи бідуючим людям.

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Не дарма в народі кажуть: без минулого немає майбутнього. Хіба може людина усвідомити, що є патріотом, не знаючи передісторії тих чи інших подій? Хіба зможе людина, не проаналізувавши минуле, зрозуміти, що чекає країну в майбутньому? Звичайно, ні. Так повелося, що століттями ми мали занадто «тісні, дружні» стосунки з однією країною. Назвемо її не пафосно, по простому – Країною Терору. І в яку епоху не подивись, всюди було одне й те саме – вона пригнічувала нас, намагалася зламати наш дух. Тільки не знала вона, що він – сталевий. Хто не торкався заплених сторінок історії, навряд чи зможе прийти до такого висновку – Росія завжди була і буде мозолем на мізинці України. Саме тому, що люди не знають своєї історії, саме тому, що вони не можуть визначити, хто їм друг, а хто ворог – ми повертаємося знову на сто, двісті років і дозволяємо заштовхати нам у мозок думку про те, що ми – «одна сім'я». Своєрідна сім'я, я би сказала. Сім'я, де старший брат гвалтує свою молодшу сестру, але вдає перед батьками, начебто не ходить в її кімнату кожну ніч. І тепер, живучи у 21 сторіччі, я можу точно сказати – щоб не допускати повторення подібного знову і знову, нам варто нарешті почати робити висновки з подій минулого.

Чесно кажучи, в усі часи бути патріотом нелегко. Зараз хтось скаже, що в наш час немає концтаборів, немає заслань... Нас не карають за те, що ми вдягнемо на руку блакитно-жовтий браслет. Але я заперечу: в наш час особливо важко залишитися патріотом. Скажіть про те, що легко бути патріотом, львів'янину Юрію Яценко, який провів 368 днів в російському полоні за сфабрикованими звинуваченнями. Але гірше не в наявності таборів, а в надлишку шкідливої інформації. Раніше, попри наявність рожевих окулярів, які влада стабільно вдягала радянському народу через мас-медіа, бути патріотом було легше бодай через той факт, що більшість людей знали, з чим мають справу, з власного досвіду. Бо вони протидіяли системі.

Зараз, піддаючись інформаційному спаму, люди можуть і самі не помітити, як сепаратизм або в'язке відчуття безпорадності не залишать місце в їхній душі патріотизму. Вічно ображені на владу бовдури не цінують того, що мають. А ворог намагається використати цю ситуацію собі на користь, вербуючи їх і поселяючи зневіру в серця. Сидячи на місці і не маючи своєї позиції, справді можна думати, що нічого не відбувається, що нікого не пригнічують, нікого не вбивають. Тебе й не чіпають, бо ти – глина, яку можна зручно пристосувати під свої руки. Через це ти і не відчуваєш утисків, бо їм немає сенсу тебе ображати. Вони ще скористаються твоєю допомогою. Можливо так, а можливо і ні. Інша справа – патріоти – люди, схильні не лише помічати проблеми, але й вирішувати їх.

Насправді, мені також важко бути патріотом своєї держави. Все через те, що ми асоціюємо країну з людьми, які її псують. Але не обличчя країни огидне, а обличчя тих, хто з першої ж нагоди готовий зім'яти її та викинути на смітник. Мені важко бути патріотом своєї держави через надлишок шкідливої інформації. І не раз я проходила випробовування власного патріотизму. Я бачила речі, які, начебто, не мали в подальшому допустити того, щоб я піддалася сумнівам, але це трапляється. Трапляється з кожним. І не потрібно боятися визнати це. Мені вдалося побороти сумніви в душі, і тепер я дихаю вільніше, бодай щодо цього.

А взагалі... Дивлячись, що вкладати в слово «патріот»? Навіть слова Пушкіна з однієї публікації, поданої в онлайн-курсі, показують різносторонність патріотизму. Він каже, що

зневажає свою Батьківщину, але засмучується, коли іноземці поділяють його думку. Чи це є патріотизмом також? Наче і помічаєш мільйони мінусів своєї держави, але не бажаєш, щоб їх бачили й інші. Що це? Патріотизм?

Перечитавши своє есе, я можу сказати одне: патріотизм має різні рівні. Хтось любить свою державу і намагається її вдосконалювати, хтось – вважає себе українцем і пишається цим званням, а хтось – поєднує в собі увесь попередній перелік лише з єдиною правкою: «готовий віддати своє життя». Не кожен це може зробити, тому, на мою думку, найвищий рівень патріотизму спостерігається тоді, коли людина, по-перше, любить свою Батьківщину, знає її історію та «заклятих друзів», по-друге, докладает зусиль для розвитку держави, а по-третє – готова віддати за неї життя. І все це – в одній людині. І все це – варто поваги. І саме це – максимальний патріотизм.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Чому я вибрала цю тему? Тому що, це питання актуальне в наш час. Хто взагалі такий патріот? Важливо знати свою рідну мову, щоб бути ним? Запитавши у рідних, друзів, я дуже замислилась над цим питанням і вирішила розібратися в цьому.

По - перше, хто такий патріот? Це та людина, яка готова робити все для розвитку своєї країни, захищати її від ворогів і не тікати з корабля, як щур. Є люди, які розмовляють українською мовою та не готові віддати життя за свою батьківщину. Чи можна вважати людину патріотом, коли на кожному розі він вимовляє "Слава Україні!", а при першій же нагоді втече? Ні!

Ти можеш не розмовляти українською, адже не всі виростили в сім'ях, де спілкуються цією мовою і кожен звук спілкуватися так, як йому зручно. Патріотизм не виявляється у словах, а у вчинках, які здійснює людина.

Патріот –це той, хто готовий пов'язати своє життя на своїй рідній землі, захищає, робити все на благо країни. Через деякий час можна вивчити цю прекрасну мову, але вірність своїй рідній землі залишається при будь-якому розкладі.

Якщо згадати події 2014 року в місті Києві та подивитися на небесну сотню, то можна побачити, що є загиблі з інших країн: Грузії, Білорусії, вони проживали в Україні, вони боролися за процвітання в тій країні, якій жили, вони не знали українську мову, але вони були справжніми патріотами, не дивлячись на те, що вони зовсім з інших країн.

«Свою Україну любіть. Любіть її... во время люте, В остатню, тяжку минуту За неї Господа моліть.» Т. Г. Шевченка

Прикладом служіння в Україні є Богдан Хмельницький і Михайло Грушевський. Сам Грушевський виріс у сім'ї вчителя російської мови, але тим не менш залишив великий слід для України, зробив величезну справу для відродження українського народу.

На цю тему можна вести багато дискусій, адже все таки ми всі різні, думки не у всіх завжди однакові.

Моя думка така, що не важливо, розмошляєш ти на цій мові чи ні, твоя патріотичність проявляється у вчинках, а не в словах.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Останнім часом я помічаю, як по телебаченню чи в інтернеті з'являються сюжети про «боротьбу» з людьми, що з яких-то причин не спілкуються державною мовою. Таке запекле протистояння стосовно мовного питання в мене викликає нерозуміння. Адже в країні, де протягом тривалого часу формувалися історико-етнографічні регіони під впливом різних держав та культур, брати до уваги державну мову як мірило патріотизму – справа кепська.

Вважаю, що любов до Батьківщини можна висловити не тільки досконалим знанням державної мови, а своєю працею, своїми вчинками, діями, що спрямовані на розвиток країни. Наприклад, якщо людина публічна, часто з'являється на телеекранах, пресі і принципово ігнорує державну мову, то це все одно, що ходіння до театру у кросівках. До такої людини будуть питання. Як то кажуть – дрес-код є дрес-код. Є зобов'язання спілкуватися державною мовою? Будь-ласка – виконуй! В той же час дискримінувати певних громадян за те, що в них рідна мова не державна – це щось із Доби Середньовіччя. Сьогодні в нашій країні є значна частина людей, що спілкуються рідними мовами, але ж це не показник того, що вони непатріотично налаштовані. Вони можуть бути прекрасними фахівцями у своїх галузях, чудовими майстрами та відповідальними спеціалістами, що виробляють потрібну продукцію, своїми діями прославляють країну у світі, популяризують культуру. У своєму селищі я знаю чимало людей, які родом з далеких країв, які все життя розмовляли на рідній мові, проте їх внесок у розвиток маленької Батьківщини дуже вагомий.

Отже, на мою думку, патріотичні якості не завжди виключно залежать від мови. Патріотизм починається із прибирання сміття на вулиці, з посадки дерева. Якщо людина в своєму житті робить добрі справи, дотримується законів, дбає про рідний край, передає знання та досвід молодому поколінню – вона, звичайно, патріот, незважаючи, навіть, на те, що спілкуються іншою мовою. В той же час вихована освічена людина в своєму житті завжди знайде місце іншим мовам, на яких буде спілкуватися у різних куточках планети.

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні

Чи залежить від мене доля моєї країни, чи можу я щось зробити? Чи може звичайний громадянин посприяти добробуту цілої держави? Усе частіше чую висловлювання про те, що тільки Батьківщина заборгувала, що тільки хтось повинен тобі дати блага й добробут. Прикро, але лише окремі поодиночні історії, як виняток із правила, розповідають про людей справи. Слухаю новини, де журналісти переповідають життєві сторінки людей, які чогось потребують, на щось скаржаться, переважно на владу різних рівнів, а самостійно не діють. Скільки можна скиглити й, склавши руки чекати на манну з небес. Ні, я співчуваю кожному, хто потрапив у біду, хто потребує на допомогу, але скільки серед тих «нуждених» і «скривджених» молодих, повних сил, проте без вогника.

Якби кожен українець щоранку ставив перед собою завдання зробити щось незначне, але на користь іншої людини, цілої країни, думаю ми давно жили б заможніше, щасливіше. Часто читаю й передаю у фейсбусі пости про те, якщо прибереш за собою сміття, якщо поступишся місцем у транспорті, якщо виконаєш свою роботу якомога краще, то суспільство буде ліпшим. Мабуть, читають не всі, або мало хто.

Днями в новинах побачив репортаж про молодих чоловіків, фанів футбольного клубу із Луганська, які вже в окупованому місті не боялися проголошувати: Луганськ – це Україна. Їх заарештували, тримали в полоні, і тільки нещодавно вони повернулися й на першому матчі улюбленої «Зорі» зрозуміли, наскільки важливим був їхній прояв патріотизму в окупації: до них підходили й уболівальники, і гравці, і тренери та дякували за їх справжню любов до України та за вагомий внесок у боротьбі за незалежність країни. А в моєму місті є підприємець, який приїхав з окупованих земель разом із родиною без нічого, та не пішов скиглити й чогось вимагати, а організував власну справу: господарює, а всі місцяни мають з того зиск: смачні домашні м'ясні вироби, безпечні, бо без домішків. Людина й своє життя налагодила, і для інших корисною стала. У моїй школі працює третій рік учитель праці й мистецтва з Горлівки. Ірина Яківна – людина творча, непосидюча. Скільки виставок у школі організувала, скільки перемог здобули учні під її керівництвом у різних творчих конкурсах, а щороку напередодні Різдва й Великдня в нашому міському музеї організовуються виставки її робіт, які створюють святковий настрій багатьом мешканцям Костянтинівки.

То чи можу я щось зробити? Упевнений, що так. Займаюся спортом, здобуваю перемоги, нехай не гучні, але ж це перемога українця, а не поразка, не ганьба. Навчаюся, здобуваю освіту, прагну отримати професію рятувальника й бути корисним людям. То ж від мене залежить багато. Від мене і від кожного з громадян залежить доля нас усіх, нашої Батьківщини. Якщо ми це усвідомимо, то зможемо подолати найбільшу хворобу нашого суспільства – байдужість, «моя хата скраю». Не можна чогось вимагати, не доклавши хоч краплі зусиль. Не можна просити пирога, не посіявши зерна. Наша країна заслуговує на краще, бо ми ж не найгірші на Землі. Слід нам, українцям, гуртом це вже довести, перш за все собі самим, а вже потім цілому світові. Певен, вийде.

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути патріотом?

На сьогодні я семикласник, і мені ще складно досконало дати визначення таким термінам як «патріотизм» чи «громадянство». Але одне, що я знаю достеменно - Україна - це моя Батьківщина, і я пишаюсь тим, що я українець. Після всіх останніх подій у нас на Донеччині, і після того, як лінія розмежування з так званою «ДНР» пройшла майже через наш Майорськ, я задоволений тим, що залишився жити на території України і маю змогу навчатися в українській школі. Я народився саме тут і люблю свою країну. Люблю наші степи і порослі кущами вибалки, люблю своїх сусідів, люблю давні звичаї та традиції, що передаються з покоління в покоління. Я вважаю, для людини немає кращого місця на світі ніж те, де він народився.

Україна - це моя рідна земля, і мені завжди було цікаво, які історичні події відбувалися на території Батьківщини у минулому. Проте, на мою думку, українцям варто краще вчити і цінувати культурну історичну спадщину. Ми повинні вивчати і знати, якою ціною український народ протягом століть виборював право на волю і свободу, знати, які тяжкі наслідки були, коли наші сильні сусіди розривали і ділили українські землі між собою. Я вважаю, що історія, яка творилась впродовж тисячоліть, заслуговує на повагу, при цьому потрібно поважати не тільки своє минуле, а й історію та культуру інших народів.

Повага до своєї держави, до історії, прагнення змінити нашу країну на краще, зробити її розвиненою, дійсно демократичною і правовою, берегти її цілісність і незалежність – саме в цьому, на мою думку, і проявляється патріотизм кожної людини. Формування патріотизму відбувається у вивченні свого минулого, використанні і повазі досвіду старших поколінь, в відданості як своїй країні, так і власній справі, любові до рідної мови, вікових традицій нашого народу.

Моя Україна-справжнє джерело історії, мудрості і духовності. І як кожен патріот, я б, не замислюючись, віддав за неї своє життя. На мій погляд, сьогодні ми не можемо залишатися осторонь і дозволяти ворогові топтати нашу рідну землю, не звертати уваги на все, що коїться навколо. Хоча я ще не беру участі у якихось сьогоденних серйозних справах, але якщо б мав змогу зробити щось для свого рідного народу та країни, то обов'язково скористався б цією можливістю. Батьківщину потрібно берегти, піклуватися про неї, удосконалюватися і розвиватися разом з нею, адже у кожного вона одна і іншої не буде. Я хочу бачити свою країну процвітаючою, де кожна людина відчуває себе щасливою і в безпеці. Я пишаюсь історією своєї країни, і вважаю себе справжнім патріотом. Тут усе моє життя, і іншої Батьківщини мені не треба.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Я згоден з точкою зору, що можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою. Люди різного рівня та профіля мовлення, ставлення до неї, відрізняються один від одного. Проте я не хочу говорити, що це зрадники України, адже вони погано знають рідну мову. Кожен вчить, що йому до вподоби, це індивідуальний вибір.

Люди зустрічаються різні. Одна людина вчить українську мову, бо розуміє, що без неї не отримає бажаної професії, а інша хоче виїхати за кордон, працювати там, де рідна мова на жаль не потрібна. Зараз багато так думають і це перша проблема. Питання не в тому, що українцям не потрібна рідна мова, а питання в тому, що вони не хочуть її вчити. «А який сенс вчити мені Українську мову, якщо я поїду в Англію» - кажуть вони. Вони не праві, що так кажуть, бо насамперед зневажають рідну мову країни і забувають і країну, і мову.

Якщо ти патріот України, ти завжди будеш відповідати державною мовою, мовою якою ти спілкуєшся, показуючи цим свою повагу народу, серед якого живеш, свою толерантність. Патріот ніколи не зрадить Батьківщину і не продасть рідну мову. Хоча, якщо людина розмовляє російською, то це не значить, що вона не може бути патріотом. Можливо їй так зручно. Проте коли вона відчуває, що треба розмовляти на рідній мові вона це без проблем робить, і їй зовсім не соромно розмовляти як російською, так і українською. Але, якщо ти не знаєш рідної мови, чи принципово не розмовляєш нею, то це вже зовсім інша справа. Тоді дивлячись на українські документи, постає питання ким ти є взагалі, і що ти тут робиш? Є такі люди, які не бояться та сміливо розмовляють рідною мовою, прославляючи цим Україну. Це дійсно патріоти. Тому що завдяки ним люди дивляться і цікавляться нашими звичаями, культурою, як живуть українці, яка в них мова. Ці патріоти прославляють нашу мову і Україну. Це лікарі, українські військові, вчителі. Вони показують приклад українця який повинен знати і поважати українську мову. Адже наша мова надзвичайно мила та красива. Більше того – вона існує! І заперечити це ніхто не зможе. Українська мова має подолати величезний та складний шлях до остаточного визнання. Тоді жодна людина не зможе сказати: «Я соромлюсь цієї мови, я не буду нею розмовляти». Якщо ми хочемо стати справжніми патріотами України, ми мусимо розуміти і поважати один одного, допомагати в біді, намагатися жити задля щастя і злагоди в Батьківщині. Словом відповідати великому званню українця.

В народі зберігалася й розвивалася українська мова – попри війни і голод. Коли на серці біль, з'являлися полум'яні вірші та пісні і тоді знов палали серця від рядків Кобзаря, Франка, Лесі Українки. А потім знов на війну. Знов боротися та гинути за мову, за цю милозвучну українську мову. Народ відстоював нашу мову, щоб ми зараз могли вільно нею спілкуватись, а не зневажати її. Я згоден зі словами російського поета - філолога Ізмаїла Срезневського: «Без усілякої іншою науки ще можна обійтись, без знання рідної мови обійтись не можна». Я наведу приклад власної школи.

До початку війни наша школа була російськомовною. Тепер нарешті школа стала україномовною. Нажаль це був дуже складний та довгий шлях до українізації. Але ми його досягли. Я дуже зрадив, тому що тепер уроки проводяться на рідній мові, мені вона зрозуміліша і красивіша ніж російська.

Проте є люди які розмовляють українською, і з гордістю називають себе патріотами. Бути патріотом це не просто сидіти на дивані з пляшкою пива і лаятись по – українськи, а

пов'язати своє майбутнє зі своєю рідною та єдиною Батьківщиною, продовжити свій рід саме в своїй країні, жити складовою суспільства, мати духовний зв'язок з народом, що тут проживає.

Так наша мова зараз опинилася в тяжкому становищі. Але ми самі в цьому винні. Тому ми повинні боротися за неї, як боролися в голод і в війну, пишатися нею і прославляти. Кожен повинен любити свою мову. З раннього дитинства слід прислухатися до батьків, говорити й писати правильно. І протягом усього життя треба підтримувати й розвивати знання рідної мови, читаючи українських класиків, дивлячись різні вистави, пишучи рідною мовою. Рівень нашої культури залежить не тільки від того, наскільки ми ввічливі, наскільки знаємо правила етикету,- одним із його основних є рівень культури нашої мови.

Насамкінець хочу сказати, що Україна, матір і українська мова в нас одна. Патріот ніколи не зрадить свою Україну, матір та свою рідну мову. Патріотом можна бути тільки однієї, рідної Батьківщини. Впродовж свого юного життя я дякую Україні за дім, за матір, за мову, за блакитне небо та хліб, а також за все те, що є і буде у мене. Патріот - це людина, яка любить свою Країну, Мову, Матір, допомагає іншим. І я завжди намагаюся бути схожим на цю людину.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Питання дуже непросте, але актуальне, зважаючи на події, які переживає моя країна. Відповіді однозначної немає, але життя так вимагає любові до рідної країни, готовності стати на її захист.

- «Ти патріот?» - і я впевнена, що негативної відповіді ми не почуємо. Так вчать в школі, та й слово нині таке модне, таке позитивне. Легко бути патріотом, коли у державі все добре, коли вона «в радості», могутня, значно важче — коли вона в біді, слабка, незахищена.

Війна на Сході, анексія Криму дали нове життя патріотизму, це слово знову ожило, з'явилася мода на речі з українською тематикою. Згадали нарешті українських героїв, більше людей заговорили рідною мовою.

Але я може когось розчарую, бо скажу прямо, що джинси з вишитими на колінах маками – це ще точно не патріотизм, це лише тимчасовий «тренд», така собі данина минулому. Розфарбовані стовпи, лавки, дерева в жовто-блакитні кольори теж вважаю «гарною картинкою». Особливо прикро, коли на цих лавах сидять молоді хлопці і дівчата з пляшкою пива у руці і обговорюють ситуацію на фронті, а потім цю пляшку тут і викинуть. На словах ці молоді люди, мабуть, теж люблять країну, але нічого для неї не роблять.

Патріотизм – це не обов'язково жертвність. Турбота про чистоту вулиць, збереження природи, радість за успіхи України, навіть якщо ти до них не маєш ніякого відношення – маленький, але патріотизм, який робить нашу землю кращою. Це справжня громадянська позиція: що можу – те й роблю, це чесність перед собою, перед людьми. Патріотичні почуття повинні бути справжніми, усвідомленими, «йти від душі», і якщо ти не носиш вишиванку - це не означає, що ти не патріот своєї держави.

Для мене мої односельці – патріоти. Вони не покинули батьківщину у непрості місяці 2014 року, працюють, виховують дітей і не чекають, що для них хтось щось зробить. Війна перевірила їх на вірність рідній землі.

Українці – працюючі, щедрі, багаті на почуття та вчинки люди. Несвідомо, але вони патріоти. Яку згуртованість виявляли і проявили тепер, коли країна опинилася в біді. Хіба це можна назвати модним трендом?

По-моєму, якщо ти дійсно закоханий у рідні степи, поля, домівку та місто, у якому виріс, то будеш намагатися боротися за свою країну щоденною працею, а не годинами стояти на мітингах та кричати як все погано. Патріотизм – не просто слова, а готовність до конкретних справ. Щоб патріотизм став свідомим вибором, кожному потрібно розпочати з себе. Час патріотів ще не пройшов. Він тільки набирає оберти. Яку життєву позицію виберемо ми сьогодні – такою буде наша Україна завтра. Не кидати свою країну в біді – це головне.

Моя улюблена поетеса Ліна Костенко підказує нам, де шукати паростки патріотизму:

Оці степи, це небо, ці ліси,

Усе так гарно, чисто, незрадливо,

Усе як є – дорога, явори,

Усе моє, все зветься Україна.

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

На сьогоднішній день в Україні існує досить велика проблема громадянського суспільства. Що таке суспільство? Якщо подивитись у довідник, то суспільством називають організовану сукупність людей на певному етапі історичного розвитку, об'єднаних характерними для них відносинами. Тобто, сукупність об'єднаних певними відносинами людей. А в наш час люди настільки роз'єднані, що говорити про громадянське суспільство дуже важко.

На мою думку, багато залежить від політики. Роками при владі були люди, які не дбали про своїх громадян, а тільки працювали для себе. Відповідно суспільство розділились на багатих та бідних. Велика кількість талановитих людей виїхали працювати за кордон, де більші зарплати та вищий рівень життя. Більшість з них могли б розвивати нашу країну, якби вони не думали, що від них залежить небагато.

Я вважаю, основною проблемою громадянського суспільства є байдужість. Якщо б кожна людина, висловила свою позицію, почала робити певні кроки, щоб покращити життя в Україні, тоді б суспільство об'єднувалось навколо спільної мети. Живучи, в важких умовах, люди не впевнені в собі, вони втрачають свою особистість та індивідуальність. Звичайно, вони думають, що від них залежить небагато. Але ми повинні прагнути щось змінити самі, а не надіятись, що це хтось зробить за нас.

Що залежить саме від мене? Якщо розглядати мене як одну людину серед мільйона інших – мабуть небагато. Якщо розглядати мене, як особистість, від мене залежить багато. Від мене залежить моє майбутнє. Якщо добре вчитись, успішно працювати, бути наполегливим, ставити собі цілі і впевнено до них йти, тоді від мене буде залежати не тільки моє майбутнє, а й майбутнє близьких мені людей, а може, й цілої країни.

Все залежить від впевненості у собі, в бажанні щось змінити. Але змінювати не за межами нашої країни, а тут на нашій землі. Ми - молодь України, ми - її майбутнє, а є ті олігархи, які зараз при владі. Рано чи пізно їх час закінчиться. І тоді нам доведеться об'єднуватись з метою розвитку нашої держави. І ми знаємо, що нам робити.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Патріотизм, патріот... Сьогодні ці слова переживають друге народження. Ми чуємо їх з екранів телевізорів, з уст політиків та пересічних громадян, зустрічаємо на сторінках газет.

Якщо спитати у моїх ровесників та й людей старшого покоління, що означає це слово, то відповідь почуємо стандартну: «Любов до Батьківщини». І ніхто не скаже, що він не патріот. А чи багато хто сьогодні задумується над значенням цього слова? Звичайно, ні. Просто, на мою думку, бути патріотом, «українцем» сьогодні модно. Ми бачимо все більше людей у вишиванках, молодих хлопців з чубами, трендом стала українська символіка. Але патріотизм не можна виміряти жовто – блакитними кольорами, футболкою з тризубом, кількістю чорнобривців на клумбі біля хати...

Патріотизм – це стан душі, це чесність перед собою, перед Батьківщиною. Патріот – людина, яка не кричить про це на кожному кроці, не вважає свою щоденну працю героїзмом, а просто любить свою країну такою, якою вона є. А в нас, повірте, не зважаючи на проблеми, історичні помилки є чим пишатися. Слово «любити» – дієслово. Значить, патріотизм повинен бути дієвим, треба не тільки брати від держави, а й давати. Як ті хлопці, які добровільно йдуть у зону АТО, дівчата – волонтери, які роблять усе можливе, щоб допомогти нашим захисникам, студенти, які захищали європейські цінності на Майдані. Виходить, є (!) молоді люди, які включили патріотизм у свою систему життєвих цінностей, які переживають за майбутнє рідної країни. На жаль, їх не так багато, як хотілось би. Але крига скресла. І це саме головне.

Патріотом я вважаю і свого батька, учасника бойових дій, який в страшні місяці окупації Слов'янська і Краматорська, ризикуючи життям, виконував свій громадянський обов'язок.

Поступово патріотизм стає свідомим вибором. Трагічні події на Сході змусили нас прокинутися і сказати: «Ми – сильні. Ми – зможемо. Ми – нація». Українці згуртувалися, навчились допомагати один одному, усвідомили, що всіх нас об'єднує не тільки паспорт, а спільне минуле. Нам під силу побудувати європейське громадянське суспільство. Зволікати ніколи, починати потрібно уже сьогодні. Бути чи не бути патріотом – вирішувати кожному. Але жити у країні та нічого не робити для її блага – якось неправильно.

Зауважу, патріотом бути непросто, але можливо, бо саме такі люди роблять державу сильною, самодостатньою. І прикладів таких в нашій історії немало.

Моя мета – жити і працювати в Україні, бути успішною тут, на Батьківщині. Це мій свідомий вибір!

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Останнім часом, як тільки чую слово «патріот» чи «патріотизм», у моїй уяві ці поняття відразу ж чомусь асоціюються із Шевченківськими днями. Чи то восьмого березня, чи дев'ятого починається такий собі «бум» патріотизму: вишиванки, державна символіка, цитування (не завжди правильне) рядків Шевченкових творів, виступи біля пам'ятників Кобзарю і т.д.

Дивишся на ці заходи і раптом починаєш усвідомлювати, що Шевченківські дні – це не лише дата вшанування пам'яті великого українського поета. Це своєрідний каталізатор, який дає змогу в іншому ракурсі побачити (так-так, саме побачити, а не почути) відповідь на питання: чи ж це і є отой «справжній» патріотизм?

Спостерігаєш за значною частиною (на жаль) учасників цих урочистостей, а бачиш двох персонажів із поетичного твору ще одного відомого українського поета В.Самійленка. Ви не помилилися. Це ті самі «Патріоти», вірніше, два персонажі поезії, які полум'яно, пристрасно доводять один одному, як саме вони люблять свою країну і що щиріших патріотів від них немає. Та, на щастя, там був ще й третій, який свою любов до рідного краю проявляв не в іскрометних словах на мітингах, щоб, кажучи сучасною мовою, «пропаритись». Це один із тих, які не перестають розмовляти державною мовою, як тільки вимкнуться мікрофони, не перестануть усвідомлювати, що для них поняття «Батьківщина» від слова «батьки». І тому й патріотизм для таких людей – це і є прояв любові до Вітчизни (читай: до батьків, до предків, які зберегли нам цю країну, відстоювали її, до звичаїв, за якими вони жили, до традицій, які формувалися не одне століття).

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Кожен народ має своє минуле, своє коріння. Завдяки своїм предкам, дідам, батькам ми пізнаємо історію своєї нації, яка творилась віками. З книжок ми пізнаємо, як люди жили в минулому, які у них були звичаї, традиції.

Наша країна може пишатися своєю історією, коли ми згадуємо, наприклад, період Київської Русі, або Запорізької Січі. Правління Ярослава Мудрого і Володимира привело до швидкого розвитку держави. Завдяки їм був завойований авторитет у всьому світі.

Згадуючи Богдана Хмельницького, ми пізнали, яка це була смілива, вольова, любляча свободу, людина. Людина, яка боролась за свої землі і за волю свого народу. Він був, дійсно, справжнім героєм-патріотом своєї країни, який стояв проти несправедливості і вів свій народ до перемоги. Люди йому вірили і йшли за ним, в бій, за краще майбутнє.

Незабутніми і пам'ятними, також, є роки Великої Вітчизняної війни. Це була страшна трагедія. Всі люди, від малого до великого встали на захист своєї Батьківщини. Честь і слава воїнам Вітчизняної війни. Вони віддали свої життя за життя теперешнього покоління. Ті хто вижив, змогли не тільки перемогти у війні, вони ще й зуміли підняти країну з руїн.

Дивлячись в минуле, ми повинні робити висновок, щоб у майбутньому не коїти помилок. Історія вчить нас бути мудрішими і розважливішими. Вона виховує патріотизм і любов до Батьківщини. Знаючи свою історію, ми по-новому можемо дивитись на світ, впливати на майбутнє країни. Завдяки історичному минулому у людей з'являються нові знання, нові погляди на життя, формується власна точка зору.

Сучасне покоління, теж творить свою історію, в якій є високі досягнення і падіння, поразки і перемоги. Але все це досвід, на якому буде вчитися наше майбутнє покоління. І треба зробити все так, щоб перед ними було не соромно. Щоб вони могли пишатися нами і нашою країною.

Історія - це наша пам'ять, яку не можна втрачати. Тому, я вважаю, що нам треба не забувати нашу історію, тому що без минулого немає майбутнього.

О. Довженко писав: " Народ, що не знає своєї історії, є народ сліпців ". Це, дійсно, так.

Пам'ятаючи минуле, ми повинні будувати собі щасливе майбутнє. Ми повинні захищати свою країну, дбати про неї, працювати, розвивати культуру, духовний світ, економіку.

Дбати про те, щоб наші батьки і діти жили в мирі, спокої, добробуті. Тоді наші нащадки виростуть справжніми людьми, справжніми патріотами в розвинутій, незалежній, мирній країні.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

«Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її вічно живу і нову
І мову її солов'їну.»
В. Сосюра

Я пишаюсь тим , що я – українка, що я народилась на цій прекрасній, пісенній землі, ім*я якій Україна. Тут жили мої предки, тут живуть мої батьки, мої друзі... Я люблю свій народ шаную українську мову, славну історію своєї країни, пишаюсь її традиціями. Я вважаю себе патріотом України... Але в повсякденному житті я частіше розмовляю російською мовою... І справа не в тому, що я не знаю чи не поважаю українську мову. В регіоні, де я проживаю, дуже багато російсько - мовних мешканців. Мої батьки , мої друзі розмовляють російською. Я думаю російською мовою. І тому постає питання: « Чи може людина бути патріотом України, яка говорить на іншій мові?». Це друге питання сьогодення кожної людини, яка проживає на певній території України та говорить на іншій мові. Деякі громадяни України бояться ганьби за це. Вони вважають, що їх можуть віднести до «зрадників» своєї рідної Батьківщини. Так не повинно бути!!!

Адже патріотизм – це ж любов до своєї Батьківщини, відданість своїй державі, гордість за країну і найголовніше, жага пожертвувати собою за збереження її у такому стані, у якому вона є.

Невже в Україні заборонено законом іншомовній людині бути патріотом і свідомим громадянином нашої держави?! Але не кожна людина, яка розмовляє українською мовою та кричати гасло « Слава Україні» може бути патріотом України. На мою думку справжнього патріота характеризує: скромність; чиста, щира, прозора та чесна душа у ставленні до України.

Із вище викладеного можна зробити такий висновок: людина, яка розмовляє іншою мовою може бути патріотом України!!! І не важливо, яка ця людина, часом зовнішній вигляд буває оманливим. Важливим є те , що в неї в середині і які почуття переповнюють її у ставленні до України.

Я вважаю, що мова людини не має НІЯКОГО значення до патріотичних почуттів людини.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Що таке патріотизм? Саме цим питанням задається багато сучасних українців. Для кожного це особисте поняття. Для мене патріотизм-це любов та віра у свою Батьківщину. Вірність своїй державі та готовність підтримувати й відстоювати її. Зараз, на мою думку, бути патріотом в Україні дуже-дуже модно. Особливо це проявляється серед молоді. Наприклад, особисто я ще жодного разу не зустрічала молодої людини, яка сказала б, що їй байдуже до майбутнього України, що вона не хоче знати нашої культури та такої милозвучної мови і не поважає нашого гімну, прапору та гербу, але, на жаль, поки що не кожен може щиро прикласти руку до серця під час звучання слів

«Ще не вмерла України і слава, і воля...». Зараз багато хто насправді хоче проявити свій патріотизм, але, можливо, що це лише такий тимчасовий «тренд» проявляти його?

Кожен доводить свій патріотизм по-різному. Я вважаю, у кожного різні погляди стосовно цього. Та все ж, як його потрібно проявляти по-справжньому? Й завдяки чому бути патріотом стало популярно? Чи на нас українців саме так вплинули події на Сході та Майдан? У кожного різні думки. Можливо, до війни й не було такої любові до нього, як є зараз. Та останнім часом багато чого змінилося. Збагатилась наша культура, стала розвиватись творча діяльність. Картини, пісні, вірші та патріотичні прозові твори стали модними як ніколи. Багато хто став більше вшановувати таких українських геніїв, як Т.Шевченко, В. Стус, І. Франко, Л.Українка та інші. Сучасним трендом став патріотичний одяг, кулони, браслети та татуювання. Але найяскравішим є дитячий патріотизм! Тисячі плакатів, листівок, дитячих подарунків надходять на Схід. Сотні юних письменників закликають нас любити Батьківщину, бо вона, наче ненька для нас, яка любить свій народ. Ми не повинні забувати про тих, хто був на Майдані та проявив свій патріотизм, хто по-різному підтримує Схід, хто захищає Україну на війні! Проявів патріотизму існує дуже багато й кожен розуміє його по - своєму. Та чи надовго це? Поки що невідомо. Хтось вважає, що це мине з часом, а хтось говорить, що люди обрали собі таку своєрідну дорогу патріотизму й будуть йти по ній завжди.

Отже, «тренд» це чи остаточний вибір суспільства, поки що невідомо. Але найголовнішим є те, щоб це йшло від душі та серця, було в людині від самого народження. Ось всім нам відомий К.Скрябін колись сказав: «Патріотичні пісні треба писати весь час, а не тоді, коли їх писати треба. Бо до того, як в країні таке сталося, ніхто їх не писав, а зараз всі стали такими патріотами - понадівали вишиванки і поналіплювали їх на машини. Їх ще називають «вишиватниками». Начепив вишиванку - і вже думаєш, що все змінилося. Та вишиванка має бути десь глибше, зашита мамою й татом...». Тобто, патріотизм став актуальним через ситуацію в Україні. А чи залишиться він? Я думаю, так. Можливо, спочатку це і був лише своєрідний «тренд», але зараз це переросло в щось набагато більше, цінніше.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

В українському суспільстві в останній час дуже багато говорять про патріотизм. В пресі, з екранів телевізора, по радіо майже кожного дня чуємо це слово. Але хто є справжній патріот? Чи можу я, нічого не розуміючи, заявити: "Я - патріот!". Безперечно, патріот це той, хто справді любить свою Батьківщину, шанує та поважає її, та при цьому усвідомлює, що бути патріотом - не тільки слова, це також і відповідальність. Але на жаль, на сьогодні часто це буває порожнім звуком, тому багато людей думає, що це тимчасовий "тренд". Я вважаю, що саме патріотизм лікує наші рани від сьогоднішніх складних обставин в Україні, зігріває наші душі та об'єднує людей. Можна згадати багато історичних подій, які відбувалися на українських землях протягом останніх століть та й зовсім недавно, і вони дійсно є прикладом того, що "тренд" на патріотизм був завжди. Вагомим та знаменитим прикладом буде "Небесна сотня", коли люди вийшли на Майдан боротися за зміни в Україні, за краще життя. Вони згуртувалися задля перемоги, показуючи справжній патріотизм. І ця якість повинна жити в серці людини. Весною 2014 року колишній учень нашої школи Чигрин Максим в умовах, коли навколо вже «біснувалися» так звані «ополченці», вивісив на балконі прапор України, і так повторювалося неодноразово, бо його зривали. Згодом Максим добровольцем пішов захищати цілісність нашої держави. Це «тренд» чи справжній патріотизм? Нашій вчительці, яка проживає на лінії розмежування обіцяли «з того боку» денеєровські підвали за те, що в її автомобілі українська символіка та прапорець, але протягом всіх років війни вона їх не знімає. Це «тренд» чи патріотизм? Влітку 2014, коли наше місто звільнили, молоді люди одягли вишиванки, жовто-блакитні стрічки, а дівчата навіть зробили жовто-блакитний манікюр, і вийшли святкувати День Незалежності України? Це «тренд» чи патріотизм?

Може десь далі західніше від Донеччини та Луганщини це й було б модним і не більше, а тут це справжній патріотизм, бо ми хочемо показати, що Донбас – це Україна! Протягом всіх років нашої незалежності ми часто бачили і бачимо зараз "жовто-блакитних людей", одягнених у вишиванки. Може для когось це й тимчасовий тренд. Але він ще більше розпалював у небайдужих людей силу боротися і любити рідний край. Тому можна сказати, що патріотизм - це стан душі, і в українців він був і раніше, просто перебував у такому собі сплячому стані. А сьогодні душі людські прокинулися, і цей ніби "тренд" зовсім не тренд, а символ боротьби за світле майбутнє.

Можно ли быть патриотом Украины, разговаривая на другом языке?

Буквы. Звуки. Слова. Предложения. Все это составляющие речи. Речь- это важный аспект в взаимодействии человека с себе подобными. Люди общаются, делятся информацией, узнают новые интересные факты, развиваются. В мире существует более 7,000 языков. В каждой стране есть свой государственный язык. В некоторых странах их несколько. Конкретно в нашей стране один государственный язык – украинский. На нем общаются 74,5% всей Украины. Это по большей мере западные и центральные регионы. Остальные 25,5% общаются преимущественно на русском языке. И это жители восточных регионов и АР Крым.

На данный момент языковой вопрос стоит достаточно остро. На собственном опыте могу сказать, что не все жители западных регионов нормально относятся к русскоязычным туристам или переселенцам из восточных областей Украины. Иногда людей оскорбляют из-за языка, на котором они говорят. Я считаю, что это в корне не правильно. Все люди равны, и разговаривая на другом языке, никто не дает повода не уважать друг- друга. Каждый человек имеет право общаться на том языке, на котором ему комфортно. И это абсолютно никак не влияет на отношение человека к стране, в которой он проживает.

Что касается патриотизма, так по моему мнению, он абсолютно не измеряется в том, сколько слов ты сказал на государственном языке или сколько у тебя вышиванок в гардеробе. Патриотизм должен измеряться в поступках, которые ты делаешь для блага своей страны.

Минимальный вклад в развитие государства очень важен. Для того, чтобы показать как сильно ты любишь свою страну не обязательно выходить на митинги, переходить на украинский язык или же носить вышиванку. Раньше этому не удавалось столько внимания, как сейчас, но ведь люди любили свою страну точно так же.

Абсолютно не важно на каком языке говорит человек. Главное то, что он говорит. Нужно прислушиваться к словам окружающих нас людей и совсем не важно говорят вокруг нас на русском, английском или украинском языках. Для всех нас одна планета и ущемлять кого-то в чем-то – низко.

Від мене залежить багато. Проблема громадянського суспільства в Україні

У кожної людини є своя Батьківщина. Вона, як матуся, найрідніша, найкраща у світі. Її, як і матір, не обирають. Її люблять, її захищають, за неї готові віддати найдорожче – навіть життя... І кожна людина мріє про свою державу.

Мої мрії про Україну. Я мрію, щоб моя країна залишалась вільною і незалежною, такою, як її зобразив у своїх мріях великий Кобзар Тарас Шевченко. Хай і надалі Україна пишається своїми краєвидами, чистими, як сльоза, водами, і безкраїми степами, і густими лісами, і бездонним небом, і своїм працьовитим, розумним та гостинним народом.

За таку країну варто боротися. І за неї борються сміливі й сильні воїни на Донбасі. Багато наших батьків там побувало. І мій тато теж там воював. І дуже цікаво послухати його історію, як він туди потрапив і що пережив.

З дитинства мій тато мріяв стати миротворцем. Військовим він так і не став, та коли над нашою країною нависла загроза, у травні 2014 року вступив у добровольчий батальйон „Миротворець“. Тато прослужив там півроку, але за цей час встиг побувати в кількох вкрай небезпечних ситуаціях. Я розповім про одну з них.

За півгодини від смерті

На той час батальйон „Миротворець“ перебував на базі у Слов'янську. З ними зв'язалися розвідники й повідомили, що в напрямку їхньої бази йдуть танки ворога. З транспорту в наших був один поштовий „КамАЗ“ і броньований „ЗіЛ“. Залишати на базі нічого не можна, усі боєприпаси, харчі треба було вивезти до другого блокпосту в Дзержинську. А все не вмещалося! Тож мій тато (він був за старшого) зі своїм другом залишились шукати транспорт у місцевих. На одній із шахт вони знайшли чоловіка, який дозволив їм узяти старенький несправний „ГАЗ“. Військові швидко його відремонтували й вивезли все важливе. На базі довелося залишити лише речі, які їм привезли волонтери: зубні пасти, рушники, шампуні. Наші бійці успішно відступили. Через півгодини після від'їзду їм зателефонували із загону „Сокіл“ і повідомили, що після мінометного вогню від їхньої бази в Слов'янську нічого не лишилось...

Я думаю, що Україна варта того ризику, на який щодня йдуть солдати заради свободи і миру в нашому краї!

А що можемо зробити ми заради свободи країни? Солдати воюють, жінки працюють, а діти? А діти можуть підтримати дорослих, допомагати своїм матінкам і піднімати бойовий дух солдатів малюнками. Ті малюнки дають знати бійцям на передовій лінії фронту, що вони не забуті, що на них сподіваються і що від них залежить доля й майбутнє України. Це надає їм сил для перемоги!

У нас вдома також, як найдорожча реліквія, зберігаються дитячі листи й малюнки, які тато привіз із Донбасу. І в них так багато щирого дитячого бажання допомогти, відвертості й тепла, що вони, як оберіг, надихали і розраджували в найтяжчі хвилини, і мій тато продовжував боротись і захищати не просто нашу Україну, не лише мене з мамою і маленькою Ангеліною, але й цих дітей, їхнє майбутнє і їхні мрії.

Слава Україні!

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Я вибрала саме цю тему, оскільки вважаю, що вона зараз дуже актуальна. Зараз поняття "патріотизму" дуже різноманітне, кожен сприймає його по своєму. А чи завжди був такий наплив пропаганди всього українського? Або це сталося під впливом якихось подій? Яким чином в 21 столітті, українці показують справжній патріотизм? І чи існує він взагалі в сучасному світі? У своїй статті я постараюся відповісти на ці питання, наводячи реальні факти.

І так, що таке патріотизм? Для когось-це добровільне бажання захищати свою країну, гордість за неї. Для когось-патріотизм полягає не в любові до своєї держави. Насамперед, це любов до сім'ї, близьких, друзів.

Останні 3-4 роки Україна пережила чимало подій, які суттєво змінили бачення народу на країну. Давайте згадаємо патріотизм який був раніше, і який присутній зараз? Якщо не помиляюся, то в кінці 18 століття, український письменник Іван Колтярєвський написав "Енеїду" українською мовою, це стало початком відродження української мови. Далі, в 1840 році, Тарас Григорович Шевченко написав "Кобзар" українською мовою, чим остаточно затвердив цю мову, рівною серед інших. Який з цього відступу можна зробити висновок? Патріотизм починається з мови на якій спілкується населення. До українського патріота можна віднести людину, яка розуміє і володіє українською мовою набагато краще, а ніж будь-якою іншою мовою. Одже, а чи завжди був такий стійкий патріотизм? Я думаю ні, любов і відданість Україні почалася після подій які відбувалися в 2014 році. Події осені 2013 і зими 2014 отримали невдовзі назву Революція Гідності. Ця Революція перший великий і значимий переворот не тільки в Україні за роки її незалежності, але і переворот у свідомості українців, який досі триває. Не можна залишити без уваги Помаранчеву Революцію в 2004 році. Це була хвиля мирних акцій протесту, для підтримки претендента на пост президента-Віктора Ющенка. Ця революція пробудила українців, змусила їх поважати себе, викликала у мільйонів людей почуття національної гідності, гордості.

Помаранчева Революція 2004р

Майдан Незалежності 2013-2014р.

Так до чого я все це кажу,ось саме такі події,пробуджують в українцях почуття гідності і гордості за свою країну.Дуже погано,що патріотизм у українців проявився лише після подій на Майдані!Так,саме такі повстання,це показник,що населенню не байдужа доля своєї держави.

І на тлі всіх минулих подій України,істотно видна різниця "патріотизму" РАНІШЕ і ЗАРАЗ. Як зараз люди виражають свій патріотизм?Створюється одяг з українською символікою,наприклад герб України можна побачити на свитшотах,футболках,на аксесуарах(на чохлах від телефону,на браслетах,намистах).Раніше людину у вишиванці можна було побачити тільки на якесь державне свято,нині ж,одяг з орнаментом можна побачити у будь-якого перехожого,будь то плаття, сорочка,сумка.

Але хіба одяг, і крики "Слава Україні" - "Героям Слава" є ознакою патріотизму? Може бути, для когось і так. Але мені здається, справжній патріот не став би кричати про те, ким він є. Потрібно судити не за словами, адже кожен може кричати про те, як він любить свою батьківщину. Але змогли б наприклад, сучасні підлітки вийти на захист батьківщини, як це робили їх предки у бою під Крутами? Сучасні люди, одягнувши одяг з національним позначенням, думають що все, вони - справжні патріоти. Але давайте дивитися правді в очі. Це проста показуха, і на жаль, залишилося дуже мало справжніх людей, які поважають традиції своєї держави.

Підбиваючи підсумки, я вважаю патріотизм проявляється у здатності бути вірним і відданим своїй країні, своїй справі, своїм поглядам і ідеям. Патріот не кричить на кожному розі про свою пристрасну любов до вітчизни, він мовчки добре робить свою справу, залишається вірним своїм принципам, ідеалам і цінностям, поважає державну мову і шанує традиції. Тим самим він допомагає тільки своїй країні і самому собі. Людина, яка наполегливо вчився, здобуваючи знання, і внаслідок цього отримав хорошу роботу, побудував своє майбутнє, створив повноцінну сім'ю, чесно трудився, - зробив набагато більше для своєї країни, ніж той, хто ходить з гаслами, і НА СЛОВАХ відстоює престиж своєї країни. Тому патріотизм в нашій Україні - це лише мода... на жаль. Багато хто може зі мною не погодитися, але це лише моя думка)) Ми - майбутнє нашої країни, ми відповідаємо за збереження традицій та звичаїв України.

Від мене залежить (не) багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

Ми живемо у той час, коли ставлення народу до своєї Батьківщини дуже різне, люди дуже змінені і більш жорстокі після того, що ми пережили за останні роки. У кожного свій погляд на життя, на те, що відбувається кожен день, але є проблеми які стосуються кожного і якщо б хтось хоча б трішки поклав зусиль на те, щоб змінити себе і свій край де живе, наша країна стала б краще.

Проблема нашого громадянського суспільства полягає в тому, що воно не формується. Люди живуть, вивчаються і їдуть зі своєї Батьківщини, вважаючи, що тут не буде гарного майбутнього. Але ж ми повинні покласти зусиль, щоб жити в справді незалежній і гарній країні.

Люди ведуть ворожнечу між собою, сім'ями тільки через те, що в одній родині діти розмовляють українською мовою, а в іншій російською? Чи це не проблема нашого суспільства? Чому саме зараз це стало більш принципово? Чи мова може доводити, що людина дійсний патріот своєї країни? Я вважаю, що можна розмовляти будь-якою мовою і бути більшим патріотом і громадянином своєї країни, чим той хто розмовляє тільки українською мовою.

Люди не можуть приймати все як є, але можуть засуджувати. Не можуть покращувати свою країну, але можуть казати: «Як погано ми живимо, треба їхати звідси». Але це ж твоя рідна Батьківщина, чому б самому не зробити щасливим своє життя у цьому місці? Чому краще поїхати і потім сумувати все життя..

Коли влада приймає якісь рішення ніхто не замислюється, чому саме це рішення прийняли, а починають обговорювати та осуджувати. Чи правильно це є?

Я вважаю можна вважати громадянином України ту людину яка є патріотом. Бо громадянин це той хто поважає країну де живе, її традиції та народ. Це вільна людина, яка має свої права та обов'язки, має право вільного слова та свободу дій.

Здається, що залежить від мене? Я звичайна людина, маю рівні права між іншими людьми, але якщо поглянути з іншого боку, я можу допомогти хоча б своєму місту жити краще. Завдяки деяким організаціям в які нам пропонують вступити можна відбудувати у місті містечко для відпочинку, для обміну своїми знаннями, творчу кімнату. Можна збирати людей та самим це робити, аби було бажання хоча б в одного зі ста. Для того, щоб жити краще треба бути чесною і відповідальною людиною. Треба займати активну позицію у житті, ставити цілі і рухатися далі, змінюючи своє життя і країну.

Від мене залежить багато, адже я громадянка своєї країни, українка і зобов'язана робити кращою свою Батьківщину.

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Моя відповідь на це питання напевно є специфічною тому що мене з дитинства вчили що треба любити свою країну, Батьківщину. Але для того щоб дати відповідь на ціле питання потрібно спочатку дізнатись що таке «патріот» або «патріотизм». Для кожної людини ці слова мають різне значення. Хтось думає якщо одягне вишиванку то він вже патріот. Помалює паркан в синьо-жовтий колір і він знову патріот. Але це не так. Значення цього слова є зовсім інше. Бути патріотом означає любити і бути відданим своїй державі. Але якщо подумати то чи буде людина патріотом якщо не знатиме історії. Моя думка ні, оскільки не знаючи історії минулого то патріотом чого вона є. А вона скаже наприклад України, а що таке Україна вона знає. Не знаючи історії і минулого не буде пояснення. Знаєте особисто для мене історія це щось особливе. Коли я читаю історичні книги чи матеріали я немов побуваю у минулому мені стає шкода стає Україну але інколи я рада за неї. Скажу чесно колись я думала проте те щоб поїхати закордон там вивчитись жити, бо тоді я вважала що там кращі умови для життя. Можливо я відійду від теми яка є основною в моєму есе і розповім за що я люблю Україну, хто привив мені любов до неї і хто навчив розуміти і любити історію своєї Батьківщини. Це може бути будь хто наприклад в мене це є мій дядько який кожного дня розмовляє зі мною на різні теми і саме через те я напевно полюбила історію і тепер вважаю її потрібною для будь-якої людини. Але що таке історія і чи потрібна вона громадянам, а зокрема патріотам. Потрібна. Минуле однією стороною може розповісти нам про минулі проблеми, які можливо навіть залишились по-сьогодні. В наш час існують своєрідні «псевдопатріоти» які виставляють свою псевдолюбов і відданість на публіку. Я якщо чесно не розумію таких людей. Що їм дає ця публічна висловлюваність. Вони, що таким чином хочуть проявити себе?. Це все нікому не потрібно. Чому потрібно знати історію справжньому патріоту? Та тому що саме в історії ми дізнаємось про патріотів минулих часів і зможемо брати хоча б якийсь приклад з них. Які мають бути патріоти? Тут я погоджуюсь з ними адже патріотизм якимось чином виховується в нас з дитинства. Силу патріотизму в нас мають заложити батьки а ми маємо її розвивати в міру своїх сил. Прочитавши багато додаткових матеріалів по цій темі я дізналась що найкращі патріоти країни це люди від 8 до 18 років. Стоїть питання чому вони??? Напевно що так тому що в такому віці дитина старається сама будувати свою думку і їй важко нав'язати іншу. Знову ж питання полягає в історії адже як ти дізнаєшся відповідь на те чи інше питання а може ця відповідь криється в історії і тоді буде відповідь чи довіряти тій людині. Бачите багато важливого нас вчить історія. А ви не задумувалися для чого в школах нам викладають історію. Спробуйте. Історія є також важливою складовою для створення особистості. А доказом патріотизму є не слова, не гучні фрази, не одяг з нашою символікою, головне для патріота це дії те що ми можемо зробити для своєї країни. Багато чого можна зробити, але не кожен усвідомлює що саме. Але все ж таки кожна дія є авторною. Ніхто не може змусити тебе робити щось і так як я сказав буде краще. Якщо хочеш зробити, роби сам!!! Спробуй і можливо колись в тебе вийде. Ти змieniш щось на краще. Колись можливо і тебе згадуватимуть як справжнього патріота. Я не кажу про славу, а честь та гідність бути патріотом. Це слово не є ім'ям, не прізвищем, а честь яку потрібно з достоїнством тримати гідно. Чомусь в питанні не згадали ще 2 важливих слова. Я не можу змінити суть питання, але можу додати ще варіанти, які люди вважають синонімами або просто схожими за

значенням га слово патріот. Насправді ж це зовсім різні слова: нацизм і націоналізм. Нагадаю що патріот це людина яка любить і є відданою своїй Батьківщині. А хто ж такі нацисти і націоналісти??? Кого б не запитувати переважно в дітей мого віку всі кажуть це все одне й те саме. Але ви помиляєтесь. Нацисти люди які створюють чисту націю, а націоналісти-люди які зараз на Сході кладуть свої життя за наші, за майбутнє країни і держави. А вам хіба не цікаво дізнатись про наших героїв-нацистів і націоналістів. Ви скажете:» А, де?» На це питання відповідь є в історії. Але ж ви не хочете її читати, вам зручніше в інтернеті їх пошукати і все , але звідки ви дізнаєтесь чому вони, за що, і яким чином? Так, знову історія просто заглибтесь в неї і ви буде багато знати, а в кінцевому результаті вам стане цікаво. Якщо чесно я досі не вважаю себе патріотом, оскільки нічого ще не зробила для своєї держави. Але це есе виробило в мені думку, хто такий патріот, і я хочу ним стати, і спробую ним стати. На цьому я збираюсь завершувати своє есе, але остання моя фраза буде мати багато значень. Для мене до цього слова в мене є своє значення. А хто буде читати моє есе до цього слова буде мати своє значення і смисл.

НІКОЛИ....

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

«Патріотизм ? Що це?» - таким питанням задасться майже кожен 5-ий українець . На жаль , громадяни України не розуміють , що ведуть свою країну до Руїни – не цінують і не підтримують її. Наша держава , як і будь-яка інші потребує поваги до себе . Ми можемо не бачити її,але повинні відчувати її ! ;кордони та умовні позначення - це просто її зовнішність , яку бачать інші держави Світу . Справжня Україна – це її споконвічні традиції , «бурхлива» кровопролитна історія , патріотична свідомість кожного з нас . Вона – в серці справжнього Українця . Вона – жива ,і,зараз їй необхідна справжня допомога-виховані ,успішні, свідомі громадяни .

Кожен ,хто живе на території нашої країни - українець ,але питання в тому чи він справжній Українець , з великої літери , чи байдужа до всього людина . Дуже часто я чую від однолітків та однокласників : «А чому я?» , «Що буде ,якщо я один не прийду?» . Звичайно , від однієї людини нічого не зміниться , якщо вона не прийде на мітинг в честь загибелі українського героя ,не візьме участь у конкурсі ,олімпіаді ,не прийде один раз до школи чи щось таке незначне. Здається ,це все дурниці ,бо одна людина – це ніщо . Але ! Там ,де одна людина – там дві ,там ,де дві – там три ,там,де 100 – там 1000. І ця цифра може зрости до мільйона . Думаєте , людина – це ніщо ? Це не матеріальна точка,що нею можна знехтувати . Громадянська та патріотична позиція людини формується з самого дитинства . Якщо вчасно не вхопитися за можливість ,то можна прогавити все своє життя ,кажучи ,що від мене нічого не залежить . Так ,саме школа допомагає нам стати громадськими активістами (особисто в моєму випадку ,так) . Всі конкурси , олімпіади ,наукові – розвивають у нас впевненість у собі ,бажання мати перше місце ,а це означає – досягнення своєї мети . Коли дитина перемагає – це відображається на формуванні її особистості . В першу чергу ,вона стає людиною,яка має ціль і буде йти до неї ,долаючи всі перешкоди ,які зустрінуться на її шляху . По –друге,вона вже не каже ,що від неї нічого не залежить . Від кожної людини в цьому Світі все залежить . Одна людина може здійснити переворот , змінивши тим самим життя багатьох людей ,а інша – померти та забрати з собою життя інших ,нажаль . Звичайно ,більшість людей нічого не можуть зробити ,бо впевнені ,що в них немає на то коштів чи можливості. Але ,насправді, в них просто немає бажання . Легше всього поїхати закордон , побути місяць рабом ,показати всю «сутність» українців ,приїхати додому і казати ,що всі дурні. Набагато важче – стати успішним в Україні і сприяти її розвитку .

Справжній успішний патріот своєї країни – найстрашніша зброя для ворога. Саме такі люди потрібні нам,щоб підняти Україну з колін ,які здатні показати іншим , що саме від нас залежить майбутнє , успішне майбутнє нашої держави.

Найяскравішим прикладом цього є факт з історії Великобританії, коли англійський прем'єр – міністр Черчилль , в якого ніхто не вірив спочатку , зміг об'єднати всю міць держави – патріотичне населення проти головного тогочасного ворога нацистської Німеччини . Насправді , людей ,які ,не слухаючи інших ,досягають своєї мета без підтримки з боку ,дуже мало ,але вони є . Дай людині надію – і вона переверне цей Світ . І він зміг , він «упертий» ,впевнений в собі ,пішов у народ ,тим самим піднявши всіх великобританців .. і вигриз цю перемогу . Такі люди в мене викликають повагу , приклад для наслідування , надихають, і стають поштовхом та мотивацією до створення та досягнення чогось

величезного. Головне – це бути патріотом, вірити у себе та йти маленькими кроками до своєї мети.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Патріотизм полягає не в гучних словах,
а в почутті щирої любові до своєї країни.
Белінський В. Р.

Надворі вже 21 століття, час інновацій, безкрайніх технологічних можливостей і кінцевих людських прагнень, нових винаходів, час коли кожен знає ким він є. Але багато людей не знають тлумачення слів. Наприклад, деякі люди кричать, що вони патріоти. А вони знають, що таке бути справжнім патріотом? Хтось, взагалі знає, тлумачення цього слова? Багато людей, думають, що це просто любити одну країну, називати її Батьківщиною. Бути патріотом зараз це модно, з екранів телевізора часто лунають заклики до патріотизму, у жовтій пресі часто пишуть про «патріотів», які ніби, щось роблять для країни. Цих людей я не вважаю ними. Тому багато людей кричать що вони є патріотами. Невже, у розумінні людей, бути патріотом значить носити одяг з гербом чи прапором своєї країни, говорити «ламанною» українською, бо це модно, співати гімн без приводу, або зробити безглузде татуювання? Думаю, ні. Бо, не тільки в цьому полягає сенс слова. На мою думку, це слово має більший сенс, чим ми вважаємо.

Взагалі, патріотизм це єдине, на мою думку поняття якому не можна дати остаточного визначення. Кожен сам дає визначення йому. Для мене, це бути активним під час скруті в країні, не просто гучні слова без дій. Зараз, під час війни, коли наша Батьківщина знаходиться у тяжкому становищі, багато хто кричить, що вони люблять свою країну, що вони є патріотами, що готові на все заради неї. Але йдуть захищати Україну лише одиниці. Ні, патріотизм це не сліпа відача Батьківщині, це безглуздо, бо якщо робити не думавши, то нічого не доб'єшся. Слід просто діяти. Наприклад, брати активну участь у громадському житті, слідкувати за дотриманням прав и порядків в країні, бути чесним, проводити акції для воз'єднання народу. Останнє дуже важливе в наш час, бо багато хто свариться із-за мовного бар'єру. Це стосується жителів Східної та Західної України. Уже на протязі декількох років йдуть сутички з приводу мови, «на якій розмовляти, російській або українській?». На мою думку, це безглуздо. Яка різниця, на якій мові ти розмовляєш, чи то на українській, чи то на російській, чи взагалі, на англійській. Головне, чи по справжньому ти любиш свою Україну, що ти робиш для неї, і на, що ти здатен заради неї.

Я живу на Донбасі, де йде війна. Кожного дня я бачу військових. Усі вони з різних областей України :з Київської, з Львівської, з Харківської, з Луганської, але є ті, які переїхали з України до Європи, але вернулись до Батьківщини під час скруті. Вони розмовляють на різних мовах, хтось на українській, хтось на російській, хтось взагалі на англійській. Я думаю, це нормально. Бо не дивлячись на труднощі та різні справи в своєму житті, вони все ж таки їх покинули, та пришли захищати свою Україну. Хіба це не є патріотизмом? Так, саме ці люди і є патріотами. Нехай вони і не говорять на українській мові, може і не живуть на теренах України, але вони готові захищати свою країну, своїх співвітчизників.

Патріотизм, це не просто пусті балачки та пусті, нічого не обіцяючи слова, це дії. Можна говорити, на українській, співати гімн України кожного ранку, зробити татуювання у вигляді Тризубця. Але це якось допоможе країні стати краще, звільнитися від окупантів, стати незалежними? А можна говорити, на іншій мові, переїхавши з України, але під час біди

в країні,стояти першим та обороняти її. Таких прикладів багато, усіх їх не перелічити. У мене є знайомі з Криму,які жили там, вони розмовляють на татарській мові, але після анексії стали до лав нацгвардії України, та зараз захищають Схід України.

Після всього,я дійшла висновку,патріотизм - це дії та допомога країні та співвітчизникам, а не місце проживання та розмови українською. Тоді, патріот-це людина, яка робить щось на благо своєї країни. Але все ж, дії повинні йти від щирого серця, а не тому, що хтось змусив.

Від мене залежить (не)багато. Проблема громадянського суспільства в Україні.

За час існування України, вона пережила дуже багато страждань, війн, революцій, а її нація гоніння та знуцання. Але наша держава все це вистояла та завдяки невмирущому духу, патріотизму та любові до своєї Батьківщини, завдяки своєму народові, Україна стала незалежною державою, яка і по нині розвивається, росте та укріплюється.

Формування національної свідомості українця починається з самого дитинства і продовжується до кінця життя. Прагнення як окремого патріота так і цілої нації до саморозвитку, самоорганізації та покращення життя на Україні залишає позитивний відбиток в історії нашої держави. Професор Петро Білоус стверджував: «Для успішного розвитку України слід увімкнути на повну потужність особливий український ресурс і механізм саморозвитку, механізм надзусиль у системі об'єднаної всенародної нації, а також механізм інтелектуалізації розвитку суспільства на основі наявного науково-технічного потенціалу, економічної демократії, підтримки ініціативи та самодіяльності громадян».

Громадянське суспільство має велике значення у вирішенні ряду соціально-економічних та соціально-політичних питань. Саме суспільство робить реальне забезпечення та контроль законних прав та інтересів кожного громадянина. На жаль політичні партії не виявляють сильного інтересу до розбудови та підняття рівня життя в Україні, хоча їх роль в політичному житті бути посередником між громадянином та державою, прислуховуватися до свого народу та робити нашу країну взірцем економічного росту та стабільності. Але все складніше стає відстоювати свої права, як громадян, проте це вдається і дуже шкода, що не завжди мирним шляхом.

Кожен українець, патріот може дуже кардинально змінити нашу державу та рівень життя, освіти і т.д. Бо саме від того як ми реагуємо на ситуацію та що робимо залежить наше майбутнє. Бо всі реформи, закони та права були прийняті для народу й іноді він сам вимагав їх розгляду.

На шляху світлого майбутнього громадянського суспільства України є і проблеми. Іноді вони виникають із-за різних груп населення, які не включаються в активну діяльність на покращення ситуації в державі, або навпаки перешкоджають владі, а іноді й від стереотипів, конкуренції, нерівного доходу, жорстокості та страху, через те що в Україні політичні позиції громадян є не сформованими до кінця, або зовсім відсутні. Але й попри всі труднощі та проблеми є й позитивні фактори. Через те, що свобода завжди для українців була святою, вони домоглися незалежності від інших, вони будують нашу економічну стабільність своєю працею та відповідальністю за свої дії. Чітке відокремлення добра та зла, розуміння та знання своїх прав, обов'язків, та постійне прагнення до росту та розвитку себе, як людини та нашої країни – це і є дії та ідеї, які в змозі зробити кожен. Громадянське суспільство може прекрасно розвиватися, коли знання та сили кожного українця об'єднати та направити в вірну та вигідну течію.

Я вважаю, що кожна людина може змінити свою країну не зважаючи на те скільки їй років. Кожне слово, знання, дія, сили, якщо їх використати в потрібний час та місці може колосально змінити хід історії та майбутнє нашої держави. І я не є виключенням. Я дуже люблю Україну і сильно переживаю за кожну проблему яка виникає в ній. Я вірю у те що зможу внести вагомий внесок в розвиток нашої держави. Бо якщо людина чогось дуже сильно хоче - це обов'язково буде, а якщо цього хоче вся громада, то так і буде. Звичайно я

розумію, що є багато ситуацій в яких від мене мало, що залежить, проте все ж таки надія є завжди. Кожен українець, який став успішним, прославив нашу державу. І я впевнена, що за своє життя у мене буде багато можливостей та ідей це зробити. Якщо як можна більше людей будуть думати про майбутнє нашої держави, то в Україні стане набагато легше жити. Адже доля кожної людини в її руках, а доля України в руках народу. І ми повинні робити все щоб наша ненька з кожним роком становилася все сильніша та стабільніша. Український народ самий мужній, бо за час свого існування він пережив більше ніж деякі народи й завжди перемагав свого ворога, так само і зараз Україна переживає не легкі часи й кожен українець повинен об'єднатися, пережити цю біду і показати своєму ворогу, що українці – незламні.

Зараз я навчаюсь і я розумію, що отримуючи знання та навички я прокладаю дорогу не тільки свого майбутнього, а й майбутнього нашої держави, бо кожен українець є лицем та майбутнім України. І кожна людина має право голосу яке зможе щось змінити. Окрім голосу важливими є дії, і коли вони основані на Конституції, то відсоток успіху виростає в рази. Людина може будувати своє майбутнє, але вона й може будувати парки, будівлі, садки, школи, лікарні. Людина може оживляти свою країну, організовуючи групи людей задля поліпшення стану певного місця, регіону, тим самим роблячи нашу державу могутнішою та красивішою. І я розумію, що від мене та моїх дій також буде результат і я намагатимусь робити так щоб він був позитивний для нашої країни.

Сьогодні «оголені» всі аспекти життєдіяльності громадянського суспільства в Україні: соціальні, правові, політичні, економічні, і кожен охочий може якось підштовхнути владу до вирішення певних питань у будь-якій структурі. Людина завжди мала право висловлюти свої думки та покращувати стан своєї держави. І абсолютно кожен може змінити своє життя та життя на нашій Батьківщині. Тож не треба вважати, що від нас нічого не залежить, бо саме від нас залежить набагато більше ніж від будь-кого. Давайте прославляти та укріплювати нашу державу разом, бо саме разом – ми сила!

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Вислів «Без минулого немає майбутнього» – правдивий. Бо немає на світі людини, у якої не було минулого. А історії життя різних людей, історія народження та розвитку кожного міста – це і є історія країни. Це досвід наших предків, це прагнення до покращення та удосконалення нашого життя, яке передається від покоління до покоління. Усі ми залежні від минулого, бо саме завдяки поступовому розвитку, ми досягли такого рівня життя. Тому я вважаю, що треба обов'язково знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом. Патріотизм – любов до своєї Батьківщини, відданість своєму народові. Тому, щоб бути патріотом своєї країни, треба знати її історію. Дізнаючись більше про колишні події, про наших героїв, про культуру та традиції, ми стаємо ближче до свого народу, пишаємося ним та намагаємось діяти на його благо. Історія – його душа. Зараз не знайдеш такої людини, яка б не знала Тараса Шевченка, бо він увійшов в історію як великий син України. Ми називаємо його апостолом правди і свободи, нескореним борцем за її волю. Вивчивши добре історію свого краю, Шевченко приходять до висновку, що тільки «у своїй хаті – своя правда і сила, і воля». Він закликає всіх українців добре її вивчати:

«Та читайте од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тої коми,
Все розберіть... та спитайте
Тоді себе: що ми?
Чиї сини? Яких батьків?
Ким? За що закуті?»

Ми повинні прислухатися до слів цього геніального поета, який пов'язав свою долю з долею України:

«Учіться, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь, –
Свого не цурайтесь.»

Т.Шевченко є для нас прикладом, яким ми повинні пишатися. Він добре знав історію свого краю до найменших дрібниць, переживав за її майбутнє разом з нею, тому і на сьогоднішній день ні в кого не буде сумнівів: Т. Шевченко – справжній патріот своєї країни.

Людина не може жити, творити, розвиватися на тій землі, про яку нічого не знає. Минуле нашого краю настільки цікаве та захоплююче, що просто не можливо ним не зацікавитись. Воно настільки сповнене різними подіями, які заслуговують поваги, що ми розуміємо: історія нашого краю не може бути забутою. Ми не повинні бути до цього байдужими. Отже, треба цікавитися історією своєї країни, ні в якому разі її не ганьбити, а навпаки – берегти, як цінний скарб. Пам'ятайте, що наше майбутнє повністю залежить від минулого.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

В даний час тема патріотизму є одна з актуальних. Події які зараз відбуваються на території України показали, що багато людей готові відстоювати свою країну і віддати своє життя за неї.

Кожен з нас хоче бути патріотом, пишатися своєю країною бо для кожного вона має свої цінності. Коли наші батьки були маленькі, то вони були патріотами, але не розмоляли рідною мовою, а робили щось для покращення своєї країни.

В нашій країні дуже багато людей які спілкуються російською мовою, бо їм так зручно. Я вважаю що інші мови майже не можливо виключити з розмов.

Мабуть кожен цікавився історією України, бо цікаво дізнатися про свою Батьківщину, як її заснували. Наші предки боролися за те щоб була Україна, за те щоб ми були Незалежні.

Патріот - це людина яка поважає свою Батьківщину і пишається тим, що вона проживає на її території. На нашій території дуже багато патріотів які розмовляють російською та їм це не заважає, та все одно є ті хто розмовляє рідною мовою. Вряд чи вважається нормальним забороняти та принижувати людей які спілкуються тією мовою на якій їм зручно. На даний момент можна почути як вітаються звичайні мешканці, раніше було звичайне потискання рук, а зараз можна почути ось таке привітання «Слава Україні!», і у відповідь отримують: «Героям Слава!». Але ж хіба псевдо патріоти будуть так вітатись? Напевно-ні. Велика частина населення вважають себе патріотами, але нічого для цього не роблять.

Якщо до війни люди вдягали національний одяг та брали прапор то можна було подумати що це якесь свято, а зараз люди одягають вишиванки у повсякденне життя. Зараз багато розмальованих мостів у кольор прапору.

Моя школа теж патріот нашої неньки України, на вході розмальовані колони українським орнаментом, дуже часто приймаємо участь у заходах, наприклад День вишиванки, коли всі у кого вона є її вдягають та влаштовують флешмоб. Наша школа допомагає солдатам АТО, влаштовують благодійні концерти, волонтерську допомогу: збирають кришечки для протезів, теплі речі, роблять маскувальні сітки, тощо.

Патріотизм визначається не лише за мовою, а ще й за вчинками до країни.

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Думаю, що бути патріотом не обов'язково, тим паче коли цей патріотизм став чимось модним, але треба любити свою Батьківщину, а для цього, треба знати історію її творення. Треба знати скільки смертей було заради Незалежності, наслідки та передумови голодоморів, повстань, політичних переворотів та воєн. І тільки після того, як ти зможеш розповісти про все це, зрозумієш, що хворому патріотизму, не місце у тільки ще розквітаючій, не зважаючи на безліч перешкод, державі.

Сподіваюсь, не лише мені стає смішно, коли я бачу як «патріоти» одягають футболки з прапором і називаються «захисниками» України і української нації, не знаючи історії творення цього самого прапору. Хіба на таких патріотів заслуговує наша держава?! Любити Україну і не знати її історії можна, але поважати її, не знаючи історії-ні.

Людина-це і є історія, звичайно ж своя, власна, маленька, але з багатьох таких історій твориться історія міста, області, країни. Хіба ти не вважаєш що знати, як суспільство (нагадую, що ти і є суспільство) робило історію твоєї шановної Батьківщини, є просто необхідним для саморозвитку та самопізнання?

Усі ми, повинні відчувати відповідальність за те, що робили наші предки, і це не завжди були гарні речі. Ми повинні пам'ятати помилки, за для того, щоб будувати країну з кращою історією, та ні в якому разі, не повторювати їх. Любов до Батьківщини дуже особиста тема, для кожного це те, що живе в тобі, доти, доки ти сам не зневіришся.

Гадаю, ця проблема відноситься більше до молоді, адже дорослі вже мають на увазі ціну яку вони віддали за для творення України, як незалежної, самостійної держави. Я не можу не згадати події 2014 року, коли через розподіл думок, сварки політиків, невдоволення народом політичними діячами, та занепад країни через владу, розпочалась Анти терористична операція. Тоді, захищаючи Батьківщину загинуло безліч людей, і продовжує помирати і зараз. До цих подій, молоді не було цікаво хто був останнім гетьманом України, і чому нас називають слов'янами. І тільки коли була загроза подальшого розвитку історії країни, більшість зрозуміла, що саме для них, означає їх держава. Мала частина зрозуміла, що за для майбутнього країни, треба знати її минуле. А що зробили останні? Просто пішли за стадом, зробили як інші, навіть не знаючи який сенс вкладено до Гербу України. Це смішно, та й той же час сумно.

Отже, якщо ти хочеш бути патріотом, знай та поважай історію Батьківщини. Згадалось, як висловлювався представник розстріляного відродження Максим Рильський : «Хто не знає свого минулого, не має права на майбутнє». Якщо ти не зрозумів, що це за «розстріляне відродження» та хто такий Максим Рильський, варто замислитися, чи маєш ти право на патріотичне майбутнє в цій країні. Тож, сподіваюсь хоча б ще декілька чоловік замисляться, і почнуть вивчати минуле, заради спільного майбутнього.

Український патріотизм: тимчасовий «тренд» чи свідомий вибір суспільства?

Кохають батьківщину не за те, що вона велика, а за те, що своя. Для початку, хто такий патріот? Патріот - це той, хто любить свою країну, поважає її традиції, той хто готовий пожертвувати своїм життям, своїми принципами заради захисту батьківщини.

Патріотизм для людини на сьогодні, має широке значення, але кожен ставить його собі по різному. В надзвичайно складній на цей час ситуації, патріотизм – це ще одне почуття, яке може допомогти нам, українцям, захистити свою батьківщину. Справжній патріот – це той, хто любить свою країну, не зважаючи на її стан. Треба пам'ятати: Ти тут народився, ти виріс тут і ріднішої землі ти не знайдеш, як би ти не намагався. На мою думку, неможливо назвати людину патріотом, яка не знає історії свого народу, не знає пісень та звичаїв свого краю. Це все – частина тебе та твого народу, яка буде переходити з поколінь в покоління. Народ, який не хоче знати свою історію, не поважає свою батьківщину, а якщо він не поважає свою батьківщину, то він автоматично не поважає себе. Чи можна називати патріотом людину, яка використовує все українське як тренд, а не як внутрішню потребу? Патріотизм сьогоднішня я б, швидше, назвала феноменом, ніж зрозумілим явищем.

У сьогоднішні дні бути патріотом «модно», але інколи не зовсім безпечно. Не дуже розумію поняття «Бути патріотом - модно». У чому саме полягає ця мода? Можливо в національному одязі, а можливо у нашій гарній мові.

Просто раніше це не виявлялося так як зараз. Я вважаю, що після конфлікту між країнами, люди стали показувати всю свою суть. Той маленький українець, який жив в нас, став показувати себе. Сьогодні ми ходимо в вишиванках, влаштовуємо різні заходи і т.д. У школах скасовують уроки російської мови і пропонують навчання українською мовою. Але з яких пір ми почали сперечатися про мову, якою ми розмовляємо? Взагалі то, неважливо на якій мові ми розмовляємо, важливо те, що ми робимо для нашої країни, що ми єдині. Я пишалася, пишаюся і буду пишатися тим, що я живу в Україні.

Дуже гарні слова сказав Володимир Сосюра: Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну, красу її вічно живу і нову і мову її солов'їну. Не важливо які ми зовні, а важливо те, які ми всередині і ким себе відчуваємо у цьому світі.

Чи може людина бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Переді мною стає питання "Чи може людина бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?" Якщо українець думає, що він патріот України, то він має знати, що патріот це не тільки та людина, яка спілкується мовою тієї країни, в якій вона живе, а та, яка знає історію своєї країни. Деякі вважають, що мовне питання не має жодного відношення до патріотизму, хоча я вважаю, що вона є ключовою і має функцію ідентифікації національності людини, в якій країні вона живе.

Патріот - це людина, яка від усього серця любить свою Україну, та думає про те, щоб зробити її набагато кращою ніж вона є. Людина, яка є патріотом, мабуть трохи навіть хвора на те, що в неї болить серце за свій народ, за свою Україну. Не має значення розмовляє вона українською, чи якоюсь іншою мовою, хоча знати мову своєї країни дуже добре, тому що спілкуючись українською мовою, де б ти не знаходився, ти відразу зрозумієш, що ти українець. Є люди, які не знають української мови, але вони можуть бути більш патріотичними ніж ті, які знають українську мову.

Патріот не той, хто знає тільки мову країни в якій він живе, а той ,хто знає історію своєї країни, знає, які проблеми в цій країні, як живуть люди. Це та людина, яка намагається змінити на краще свою країну, намагається усюди говорити про свою країну і прославляти її. Дуже добре, коли патріот України спілкується іншими мовами, бо це є ознакою того, що ця людина дуже розвинута і може донести іншим народам ознаки своєї культури. Хтось скаже, що треба розмовляти тільки українською мовою, тоді ти справжній патріот, але важливо не тільки розмовляти, а ще й робити справи, які можуть змінити все навколо країни і інші нації мають можливість більше почути про Україну, як велику і міцну державу, а це можливо виконати, спілкуючись на різних языках. Патріот – це та людина, без якої не можлива Україна, знає кожен і малий, і дорослий, і старий, і старенька, і вдова – Україна є й була.

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Патріотизм... Це слово досить часто звучить у наш час. Досить часто люди хваляться, що вони є патріотами, але навіть значення цього слова не знають!

Я - українка, рідною мовою вважаю українську. Особисто у мене вона асоціюється з вишиванками, писанками. Але говорю як українською, так і російською. Це не означає, що я не люблю свою країну. Ні, це зовсім не так, я люблю її. Просто ще з дитинства звикла розуміти обидві мови. І це не заважає мені спілкуватися з іншими людьми. Ми добре розуміємо один одного. Я вважаю, що необхідно цінувати красу кожної мови. А якщо порівнювати різні мови, то для мене кращої за українську мови немає. Мова — це спосіб ідентифікації людини. Але окрім цього потрібно ще й підтверджувати це самовираження вчинками.

Думаю, поняття патріотизму не обов'язково пов'язане з мовою. Патріотом своєї країни можна бути і говорячи хоч китайською. Важливо розуміти один одного на будь-якій мові. Але, якщо ти живеш в Україні, то вивчай і цілуй рідну мову.

Про патріотизм можна говорити багато, красиво і довго. Можна, наприклад, сказати, що патріотизм – це почуття відданості і любові до своєї Батьківщини. Патріот – це та людина, яка відчуває любов до своєї Батьківщини і ставить її інтереси вище своїх власних, це бажання зробити все можливе щоб зберегти її саму, її народ та культуру, бажання захищати її інтереси і кордони.

Кожний порядний громадянин в кожній країні є патріотом. Такі люди намагаються робити речі, що роблять життя в їхній країні кращим. Вони не роблять того, що може зашкодити їхній країні.. Це не означає, що ти повинен ненавидіти інші країни. Більш того, багато справжніх патріотів дбають про те, щоб зробити світ кращим, більш мирним. Патріот може не розмовляти на рідній мові, але хоча б добре нею володіти.

Я вважаю себе патріоткою своєї країни, бо ця країна краще за всі інші лише тому, що я народилася саме в ній. А, взагалі, патріотом може назвати себе той, хто наполегливо йде, до досягнення своєї мети, це той хто виконує обов'язки від першого пункту і до останнього, який не думає, що цю твою роботу зробить хтось інший, який не відкладає нічого на завтра те, що ти можеш зробити сьогодні. Патріотизм для мене це любити та поважати те місто в якому я живу, любити свою країну, її культуру, краєвиди, людей, традиції, природу та звичайно мову.

А на додаток хочу сказати: «Бути патріотом це викидати сміття в урну, а не вивішувати скрізь прапори.»

Люди без минулого: чи треба знати історію своєї країни, щоб бути її патріотом?

Більшу частину свого життя ми вивчаємо історію. Як не поглянь, а історія нас буде супроводжувати по життю завжди. Школа, університет, робота... кожного дня ми збагачуємо наші уміння і знання. Історія минулого нашої країни має не аби який сенс, бо кожен розуміє, що без минулого нема майбутнього, без старих традицій не буде і нових. Для кожного народу історія грає чималу роль... Ось наприклад, хто без знань історії зможе пояснити, чому український народ так шанує рідну землю, свої традиції? Той хто не знає історії своєї нації, той ніколи не зможе зрозуміти свого народу.

Майбутнє. Лише в одному слові криється щось надзвичайне, якась таємниця. Багато людей тільки починає жити і робити перші кроки у певному русі. І навіть така маленька справа як допомогти перехожому є частиною історії. Кожний проживає своє життя так як вважає потрібним чи як заманеться, але все ж таки треба усвідомлювати, що без минулого нема майбутнього.

Історія розкриває величезний світ повчальних розповідей, подій... Сучасна історія створюється на основі подій минулого. Звісно помітно, що деякі традиції з часом дуже змінилися, але більшість з них залишилися незмінними. Сучасний світ став дуже жорстоким та недбайливим до старих традицій. Люди перестали поважати і любити нашу мову, і таких людей стає все більше і більше. Це пов'язано з тим, що довірливими людьми які не можуть постояти за себе маніпулюють у своїх інтересах. Дуже багато людей тих, що нав'язують свою думку іншим і гноблять їх. І тут можна подумати, до чого все це?

До того, що наш народ перестав прислуховуватися до свого розуму і все більше і більше піддається маніпуляціям вищого світу, що дуже помітно виділяється на історії майбутнього нашої країни. Звісно, можна бути патріотом і не знаючи історії, але чи буде він справжнім? Чи може та людина яка буквально кричить, що "Я-патріот" бути їм? Ні... бо, якщо підійти і спитати "А ось ти знаєш що означає ПАТРІОТ"... Звісно він відповість Ні, бо без знань історії, навіть такого елементарного терміну ПАТРІОТ...

А взагалі, я вважаю, що без знань історії не можна бути справжнім патріотом. Історія це наше все наша душа, минуле, теперішнє і майбутнє. Не можна зраджувати своїй історії, бо це означає піти проти волі українського народу. Наприклад, у повісті "Сотників" Ст. Бикова, розповідається про двох партизанів, які потрапляють у полон до німців під час другої світової війни. Один із партизанів зраджує батьківщину і погоджується співпрацювати з німцями. Другий партизан, Сотників, відмовляється зрадити батьківщину і вибирає смерть. У цьому оповіданні сотників показаний справжнім патріотом, який не зміг зрадити рідну країну, навіть під страхом смерті.

Можливо я не дуже багато знаю про історію нашої країни, але я розумію, що без неї не було б і такого звичного нам світу...

Чи можна бути патріотом України, спілкуючись іншою мовою?

Україна-вільна і незалежна країна. Патріотизм-це не просто любов до Батьківщини. Це- готовність долати з країною будь-які випробування. Патріотизм має на увазі не тільки почуття гордості за країну, а й готовність бути з нею в важку хвилину. Патріотичне виховання сьогодні- завдання актуальна як для суспільства в цілому, так і для школи в частності. Але щоб любити свою країну потрібно шанувати її історію, відстоювати її честь, та поважати людей які оточують тебе. Ще можна назвати патріотом ту людину яка не покинула Україну в важкий час.

Таким чином, можна сказати: саме в школі виховання патріота своєї країни розглядається одним з головних засобів національного відродження. Я вважаю, що кожен з нас патріот, хоч і розмовляє іншими мовами. «Мов поганих не існує в світі, є лише погані язики». Я також розмовляю різними мовами, незважаючи на те, що я патріот. Наприклад в Ужгороді та на Закарпатті вони ж вивчають мови для того, щоб знайти роботу, виїхати і т.д. Зараз йдуть невдоволення через те, що закон про освіту чутко говорить, що навчання має бути українською мовою. Так як литовці прийняли у себе цей закон в 91-ому році. За ці роки всі зрозуміли, що ти в своїй країні зобов'язаний знати свою мову. Але розмовляти можемо на мовах яких нам зручно.

Багато людей переїхавши до України такі ж самі патріоти як усі ми. Навіть з інакших країн люди переїхали до України, щоб підтримати її. Найголовніші ознаки народу-це його мова. На мою думку українська мова найкраща. Вона дзвінка та мелодійна. Ще в цій мові найкращі пісні та вірші. Але ж люди обирають різні мови. Це їх вибір, кожен з нас сам обирає якою мовою йому розмовляти.

Мене оточують такі люди, які розмовляють на декількох мовах - це українська, російська та суржик. Мені краще розмовляти російською, але я хочу навчитися правильно розмовляти українською мовою.

Розмовляти українською мовою не обов'язково, але знати її потрібно. Ми живемо там де ще декілька років тому розмовляли російською або суржиком так і зараз. Це все передається з покоління в покоління. Російська мова в Україні - один з двох найбільш поширених мов спілкування населення України.

Зараз йдуть невдоволення через те, що закон про освіту чутко говорить, що навчання має бути українською мовою. Так як литовці прийняли у себе цей закон в 91-ому році. За ці роки всі зрозуміли, що ти в своїй країні зобов'язаний знати свою мову. Але розмовляти можемо на мові, яка вам зручніше. Але ж краще розмовляти українською, бо вона твоя рідна мова.